

ΣΑΓΕΣ ΤΗΜΕΝ

ΤΕΥΧΟΣ #19

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

**21 ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ ΜΙΛΟΥΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ 2021 ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ**

3 ΓΙΑΤΡΟΙ ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ ΤΗ ΜΑΧΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΓΙΟΛΑΝΤΑ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Η ΤΑΞΗ ΤΟΥ '83 ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΠΟΥ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΘΗΚΕ

ΕΦΥΓΕ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΖΩΤΟΥ

Ο ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ('78) ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΟΛΟΓΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΑΓΕΣ

Γράμματα από όλον τον κόσμο όπου ζουν και εργάζονται οι απόφοιτοι και οι απόφοιτες της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης. Είκοσι emails που περιγράφουν πως ο καθένας έζησε την πανδημία. Από το Τέξας μέχρι την Τζακάρτα και από το Λονδίνο και το Αμστερνταμ μέχρι τη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα οι παλιοί μας συμμαθητές και οι παλιές μας συμμαθήτριες γράφουν τις εντυπώσεις τους για το περιοδικό μας και στέλνουν ένα αισιόδοξο μήνυμα για το 2021.

Σελίδες 14 έως 24

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΔΙΕΤΙΑ

Το 2019 και το 2020 δεν ήταν σίγουρα και η πιο εύκολη διαίτη για τον ΣΑΓΕΣ. Πέρσι ξεκινήσαμε με πολλά σχέδια για να γιορτάσουμε τα 60 χρόνια, που συμπλήρωσε ο Σύλλογος Αποφοίτων. Τελικά τα καταφέραμε να τα τιμήσουμε με τη δέουσα επισημότητα, αλλά και με μεγάλη συμμετοχή.

Σελίδες 4 και 5

ΕΙΔΑ ΕΜΑΘΑ ΑΚΟΥΣΑ

Τα τελευταία νέα των αποφοίτων αλλά και του σχολείου. Οι επιτυχίες, οι αναδείξεις, οι καινούργιες προκλήσεις.

Σελίδες 6 και 7

ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!

Συνταξιοδοτήθηκε ύστερα από 8 χρόνια μαθήτρια της ΓΣΘ και 40 χρόνια εκπαιδευτικός. Ο λόγος για τη Γιολάντα Παπαθανασοπούλου, μια από τις πιο αγαπητές καθηγήτριες του σχολείου. Η τάξη του '83, που ήταν η πρώτη στην οποία δίδαξε, θυμάται, κρίνει, αξιολογεί και ευχαριστεί.

Σελίδες 8 και 9

ΤΡΕΙΣ ΓΙΑΤΡΟΙ ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΟΝΟΪΟΥ

«Τελικά υπάρχει αυτός ο κορωνοϊός γιατρέ;» με ρώτησε επιφυλακτικά ο διαχειριστής της πολυκατοικίας, καθώς περνούσα δίπλα του, ενώ κολλούσε στην είσοδο ένα χαρτί να φοράνε μάσκα όσοι μπαίνουν στο ασανσέρ. Ετσι ξεκινά την διήγησή του ο Απόστολος Τσάπας, απόφοιτος του '86, καθηγητής παθολογίας ΑΠΘ και υπεύθυνος τρίτου άξονα COVID-19 του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου. Μαζί του διηγούνται τι έζησαν την περίοδο της πανδημίας η εντατικολόγος στο Νοσοκομείο Παπανικολάου Γεωργία Βασιλειάδου ('83) και ο ειδικευόμενος γιατρός Παθολογίας στο 424 στρατιωτικό Νοσοκομείο Πρόδρομος Κουτουκόγλου ('09).

Σελίδες 10 και 11

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΑΣΚΑΛΑ

Ο Ορέστης Καλογήρου ('78) γράφει για την Αλεξάνδρα Ζώτου, που έφυγε σε ηλικία 96 ετών. «Ήταν μια μεγάλη φιλόλογος. Το μάθημά της, ακόμη και για εμάς του «πρακτικού», ήταν μυσταγωγία. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη διδασκαλία της Αντιγόνης στην Έκτη Γυμνασίου. Την θυμάμαι ακόμη, όταν μέχρι και σήμερα παλεύω να βάλω ή να μην βάλω σωστά το τελικό «ν» στα άρθρα και να γράφω σωστά το, κατά τον (στενό της φίλο) Δημήτρη Μαρωνίτη, «αφορά στην»! Ήταν τα μόνα λάθη που μου διόρθωνε στις εκθέσεις στα Νέα Ελληνικά», θυμάται.

Σελίδα 21

Το σχέδιο που κοσμεί το εξώφυλλο του περιοδικού έγινε ειδικά για το ΣΑΓΕΣ-Themen από την Σένη Οικονόμου ('20), φετινή τελειόφοιτη της ΓΣΘ που ξεκίνησε σπουδές στη Σχολή Καλών Τεχνών της Δρέσδης.

I M P R E S S U M

ΣΑΓΕΣ THEMEN

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΔΡΑ: ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 90 ΧΛΜ ΠΥΛΑΙΑΣ-ΘΕΡΜΗΣ, ΤΘ 51 ΦΟΙΝΙΚΑΣ 55102 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛΕΦΩΝΟ: 2310-475-900-2
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟ ΔΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ-EMAIL: INFO@SAGES.GR
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ: ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ('81), ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΜΑΡΙΑ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ ('05), ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΓΚΑΣ ('86), ΤΑΜΙΑΣ: ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΙΔΟΠΟΥΛΟΥ ('63), ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΙΝΟΚΑΛΙΩΤΗΣ ('98), ΜΕΛΗ: ΕΥΑΝΟΥΜ ('04), ΝΤΟΡΑ ΜΑΛΑΜΑΤΑΡΗ ('83), ΑΝΝΑ ΓΚΛΕΓΚΛΑΚΟΥ ('82), ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ('89).

Του χρόνου πάλι από κοντά...

Άλλες χρονιές τέτοιες ημέρες ετοιμάζαμε στα σπίτια το χριστουγεννιάτικο τραπέζι και βγαίναμε στα μαγαζιά για να αγοράσουμε δώρα για τις γιορτές. Εμείς στο ΔΣ του ΣΑΓΕΣ κάναμε την καθιερωμένη προ-χριστουγεννιάτικη συνεδρίαση για να ολοκληρώσουμε τις ετοιμασίες για το πάρτι μας. Το ραντεβού ήταν πάντοτε σχεδόν την ίδια ημέρα: 28 ή 29 Δεκεμβρίου. Η Μαρία Καλλιδοπούλου ('63) με την Ντόρα Μαλαματάρη ('81), τη Μαρία Σαρηγιαννίδου ('05) και την Εύα Ναούμ ('04) έφτιαχναν τους λαχνούς για τα δώρα της κλήρωσης και οι υπόλοιποι κάναμε τα τελευταία τηλεφώνια για να κλείσουμε τις προσφορές από εταιρίες αποφοίτων για τα δώρα. Μετά ξεκινούσαμε τα τηλεφώνια για να ειδοποιηθούν φίλοι και παλιοί συμμαθητές, που ξαναβρισκόμασταν λίγο πριν την Πρωτοχρονιά. Με πολλά χαμόγελα, όπως φαίνεται και στις φωτογραφίες που δημοσιεύουμε.

Φέτος προφανώς και η γιορτή μας δε θα γίνει. Μετά από μια πρωτοφανή χρονιά για τα δεδομένα της ανθρωπότητας, με την πανδημία να κτυπά όλο τον κόσμο και να δοκιμάζει συστήματα υγείας και οικονομίες, το πάρτι ακυρώθηκε.

Ας μη γελιόμαστε. Δεν είναι μόνο η Ελλάδα με το αδύναμο σύστημα υγείας που έχει φρακάρει στα νοσοκομεία. Ακόμη και βορειοευρωπαϊκές χώρες ζορίστηκαν πολύ. Στη Σουηδία, τη χώρα με το πρότυπο σύστημα υγείας, αν και δεν επιβλήθηκε ποτέ καθολικό lockdown, όλο και περισσότεροι γιατροί και νοσηλευτές δηλώνουν παραίτηση, ενώ τη δεύτερη εβδομάδα του Δεκεμβρίου η πληρότητα των ΜΕΘ στη Στοκχόλμη έφτασε το 99%.

Την ίδια στιγμή νέα επιστημονικά στοιχεία αποδεικνύουν πόσο επικίνδυνος είναι ο ιός, αν δεν προσέχουμε. Δηλαδή δεν φοράμε μάσκα, δεν τηρούμε τις αποστάσεις και δεν αποφεύγουμε τις συγκεντρώσεις σε κλειστούς χώρους. Σε αυτά και αφού μετρήθηκαν νέα γενετικά δεδομένα από διάφορες πολιτείες των ΗΠΑ, οι ερευνητές για πρώτη φορά μπόρεσαν να εκτιμήσουν την εθνική έκταση

της μετάδοσης της πανδημίας. Ποιο είναι το συμπέρασμα αυτής της εκτίμησης; Ότι περίπου 300.000 κρούσματα κορωνοϊού σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες συνδέονται με ένα διήμερο συνέδριο στη Βοστώνη, το οποίο παρακολούθησαν 175 στελέχη βιοτεχνολογίας τον Φεβρουάριο! Μάλιστα η εκτίμηση βασίστηκε στην παρακολούθηση ενός είδους γενετικού δακτυλικού αποτυπώματος σε δείγματα του ιού, που ελήφθησαν από 28 άτομα που είχαν παραβρεθεί στο συνέδριο. Προκαλώντας ένα «υπερμεταδοτικό γεγονός».

Τι μας μένει για το μέλλον και για το 2021; Προσοχή και ελπίδα. Ελπίδα που βασίζεται στο εμβόλιο, που βρίσκεται προ των πυλών και της Ελλάδας. Ένα εμβόλιο που δοκίμασε ήδη ο Θεσσαλονικιός Πέτρος Τσαφρακίδης, γιατρός ουρολόγος, γεννημένος στην Καμάρα και ο οποίος εμβολιάστηκε ήδη στη Σκωτία, όπου εργάζεται. «Ήθελα να το κάνω, γιατί θεωρώ ότι ήταν ευθύνη μου και θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που το έκανα», τονίζει.

Ή όπως λέει η δική μας Γεωργία Βασιλειάδου, απόφοιτη του '83 για το 2021. «Υπάρχει και φως και ελπίδα. Σίγουρα θα επέλθουν αλλαγές στην καθημερινή ζωή στον τρόπο σκέψης, στις κοινωνικές επαφές, στην οικονομία, αλλά η νίκη της επιστήμης είναι αδιαμφισβήτητη και καθολική. Με αυτές τις σκέψεις θα μεγαλώσουμε τα παιδιά μας. Την πίστη μας στον ορθολογισμό και στην επιστήμη θα τους κληροδοτήσουμε, την αφοσίωση στο γενικό καλό και στον ανθρωπισμό μας».

Με αυτούς τους αισιόδοξους τόνους λοιπόν, το ΔΣ του ΣΑΓΕΣ εύχεται σε όλες τις απόφοιτες και σε όλους τους απόφοιτους της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης, καθώς και στις οικογένειές τους καλές γιορτές, με υγεία και μια πολύ καλύτερη χρονιά. Για να τα πούμε από κοντά ξανά στο χριστουγεννιάτικο πάρτι του ΣΑΓΕΣ το 2021.

Μια δύσκολη αλλά παραγωγική διαετία

Το 2019 και το 2020 δεν ήταν σίγουρα και η πιο εύκολη διαετία για τον ΣΑΓΕΣ.

Πέρσι ξεκινήσαμε με ποσιλά σχέδια γιατί τα 60 χρόνια που συμπλήρωσε ο Σύλλογος Αποφοίτων δεν ήταν μια τυχαία ημερομηνία. Τεχνικά καταφέραμε να τα γιορτάσουμε με τη δέουσα επισημότητα, αθλητά και με μεγάλη συμμετοχή.

Για κάποιο περίεργο λόγο ο Σύλλογός μας δεν είχε ποτέ στο παρελθόν γιορτάσει μια σημαντική επέτειο.

Έτσι ξεκινήσαμε το 2019 να τιμήσουμε τα 60 χρόνια του με μια βαριά, αλλά πολύ ενδιαφέρουσα εκδήλωση που κάναμε τον Απρίλιο στο παλιό σχολείο, όπου σήμερα στεγάζεται το Ινστιτούτο Γκέτε.

Βραβεύοντας έναν άνθρωπο με μια μοναδική ιστορία ζωής σε όλο τον κόσμο. Τον 84χρονο πλέον Ευστάθιο Χαϊτίδη, που ήταν ο πρωταγωνιστής στην ταινία «Παράδοση Πατρίδα» του Νίκου Ασλανίδη, την οποία και προβάλαμε εκείνο το απόγευμα.

Είναι ο άνθρωπος που το 1959, τη χρονιά που ιδρύσαν ο Σύλλογός μας, μπήκε σε ένα τρένο και έφτασε από τη Θεσσαλονίκη στο Μόναχο. Με μόνο του εφόδιο μια ξύλινη βαλίτσα, που περιείχε όλο του το βίος. Όπως έκαναν τότε χιλιάδες Έλληνες...

Ξεκίνησε για τη Γερμανία παρά το γεγονός ότι 16 χρόνια πριν, στη δίνη ακόμη της κατοχής και της γερμανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα, είχε χάσει στο Ολοκαύτωμα των Πύργων Κοζάνης τη μητέρα και τα τέσσερα αδέρφια του, που σκοτώθηκαν από τους κατακτητές! Παρόλα αυτά μπόρεσε και συγχώρεσε και έφτιαξε τη ζωή και την οικογένειά του στη μεταπολεμική Γερμανία. Λίγα χρόνια αργότερα έστειλε και τα πέντε παιδιά του στο γερμανικό τμήμα της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης!

Όπως είπε και ο ίδιος τόσο στην ταινία όσο και στη βραδιά της εκδήλωσης αυτές είναι οι παραδοξότητες της ζωής: «Πολλές φορές σκέπτομαι πόσο παράδοξη ήταν η ζωή μου, πόσο παράδοξα μου συμπεριφέρθηκε η πατρίδα μου η Ελλάδα, που με έδιωξε από εδώ. Από την άλλη η Γερμανία, που

Απρίλιος 2019: Βραβεύσαμε έναν άνθρωπο με μια μοναδική ιστορία ζωής σε όλο τον κόσμο. Τον 84χρονο πλέον Ευστάθιο Χαϊτίδη

ξεκλήρισε την οικογένειά μου, με δέχθηκε σαν δεύτερη πατρίδα. Μου έδωσε ψωμί, δυνατότητα σπουδών και δουλειά. Έκανα οικογένεια και τις ίδιες δυνατότητες έδωσα και στα παιδιά μου. Ποια είναι η πατρίδα τους; Αυτά το ξέρουν! Όσο για εμένα Έλληνας είμαι και αυτήν την παράδοση πατρίδα την έχω μέσα μου και την κουβαλώ. Σε αυτήν είδα το πρώτο φως του ήλιου και σε αυτήν θέλω να δω και το τελευταίο. Και παρά τις παραδοξότητες πάντα φωνάζω: Πατρίδα, σαν τον ήλιο σου, ήλιος αλλού δεν λάμπει!»

60 χρόνια μετά όταν ο γιός του Αριστοτέλης μας πλησίασε και μας πρότεινε να κάνουμε κάτι με την ταινία το ΔΣ δεν δίστασε ούτε λεπτό. Για να τιμήσουμε τη μεγάλη δύναμη ψυχής ενός Έλληνα, που έζησε οδυνηρά τις

απίθανες παραδοξότητες που δημιουργεί πολλές φορές η ευρωπαϊκή ιστορία και έδειξε μια απίστευτη ικανότητα χωρίς να ξεχνά, να συγχωρεί. Συμφιλίωθηκε με τη Γερμανία, την έκανε δεύτερη πατρίδα του και έστειλε και τα πέντε παιδιά του, την Ελένη, τη Δέσποινα, το Νίκο, τον Εύκратο και τον Αριστοτέλη, στο Γερμανικό σχολείο της Θεσσαλονίκης.

Τον Σεπτέμβριο ο Σύλλογος συνέχισε τα πολύ επιτυχημένα και αγαπητά ρετρό μαθήματα με παλιούς καθηγητές μας. Πρόπερσι ήταν ο Παυλίνα Καρούλη- Πάνιτς που μας θύμισε τα πειράματα που κάναμε στο σχολείο, στο πλαίσιο της Φυσικής και της Βιολογίας. Πέρσι ήρθε η σειρά του φυσικού Ηλία Τόλη να μας κάνει άλλο ένα εκλεκτό μάθημα. Μπήκε στην αίθουσα να ήταν χτες η τελευταία φορά που

Σεπτέμβριος 2019: Ένα εξαιρετικό μάθημα με τον φυσικό Ηλία Τόλη

δίδαξε Φυσική, έγινε δεκτός με ένα θερμό χειροκρότημα από όλους τους αποφοίτους και μάς καθήλωσε για πάνω από μια ώρα. Ακόμη και αυτούς που δεν είχαν ποτέ σχέση με τις θετικές επιστήμες. Είπε για τους νόμους του Νεύτωνα, τη θεωρία της σχετικότητας, τον Αϊνστάϊν, τις βεβαιότητες και τις αβεβαιότητες των επιστημών, αλλά και τις...πατάτες τηγανητές που μπορούν να κάνουν πιο συναρπαστικό ένα μάθημα Φυσικής και τις κοσμολογικές αλλαγές που έχουν γίνει εδώ και 40 χρόνια στη ζωή μας. Ενθυμούμενος το 1978, όταν έμπαινε για πρώτη φορά στην αίθουσα του γερμανικού σχολείου για να δώσει τα φώτα του σε αρκετούς από εμάς, που καθίσαμε εκείνη την ημέρα για χάρη του ξανά στα σχολικά θρανία.

Παράλληλα, όπως κάθε σε κάθε εκλογική αναμέτρηση, στηρίζαμε όλους τους απόφοιτους που συμμετείχαν στις αυτοδιοικητικές και τις βουλευτικές εκλογές του 2019 καθώς και σε όλες τις εκλογές συνδικαλιστικών και επιστημονικών φορέων της πόλης, ενημερώνοντας τα μέλη μας για τις υποψηφιότητες των παλιών μας συμμαθητών.

Η περσινή χρονιά έκλεισε με μια ξεχωριστή εκδήλωση που διοργανώσαμε στα τέλη του Νοεμβρίου στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου στη Θέρμη. Σε μια κατάμεστη από παλιούς και νέους αποφοίτους Αουλα τιμήσαμε -όπως έπρεπε- τα 60 χρόνια του ΣΑΓΕΣ με μια ιδιαίτερα ποιοτική εκδήλωση. Ακούσαμε τη γνωστή πιανίστρια και απόφοιτό μας Λόλα Τότσιου ('75) που άνοιξε μαγικά τη βραδιά με δύο κομμάτια στο πιάνο, παίζοντας τις τρεις πρώτες Gnossiennes του Erik Satie και το Allegro barbaro του Bela Bartok. Ταξιδέψαμε στην ιστορία των 60 χρόνων μας, βραβεύοντας τους ανθρώπους που έτρεξαν παλιότερα για τον ΣΑΓΕΣ, όπως τον Στέφανο Τζιρίτη ('63), τον Δημήτρη Καλαφάτη ('63), τον Χάρη

Αλεξόπουλο ('84) και τον Ορέστη Καλογήρου ('78), αλλά και τον Τάσο Παλιατσάρα (63) που για λόγους υγείας δεν μπόρεσε να παραβρεθεί και δυστυχώς λίγες εβδομάδες αργότερα έφυγε από τη ζωή. «Σήμερα γράφουμε ιστορία», όπως είπε εύστοχα στον χαιρετισμό του ο πρόεδρος του ΣΑΓΕΣ Νίκος Οικονόμου ('81) Στη συνέχεια ακούσαμε αλλά και συμμετείχαμε σε μια πολύ ενδιαφέρουσα και ποιοτική συζήτηση για το παρόν και το μέλλον της Ευρώπης και το ρόλο της Θεσσαλονίκης σε αυτό, σε μια κουβέντα στην οποία συμμετείχαν ο φρεσκοδιορισμένος

Νοέμβριος 2019: Μαργαρίτης Σχοινάς, Σταύρος Ανδρεάδης και Σπύρος Πέγκας στην εκδήλωση για τα 60 χρόνια του Συλλόγου μας συζητούν για το μέλλον της Ευρώπης, της Ελλάδας και της Θεσσαλονίκης

τότε νέος Αντιπρόεδρος της Κομισιόν και νέος Έλληνας Επίτροπος στην ΕΕ Μαργαρίτης Σχοινάς και ο επιχειρηματίας και απόφοιτος του σχολείου Σταύρος Ανδρεάδης ('64). Τη συζήτηση συντόνισε με μεγάλη μαεστρία ο απόφοιτος και μέλος του ΔΣ του ΣΑΓΕΣ Σπύρος Πέγκας ('85). Λίγο πριν τα Χριστούγεννα στηρίξαμε για άλλη μια φορά τα εμπορικά μαγαζιά των αποφοίτων μας με μια ηλεκτρονική καμπάνια ενημέρωσης. Το 2019 έκλεισε με το καθιερωμένο χριστουγεννιάτικο πάρτι

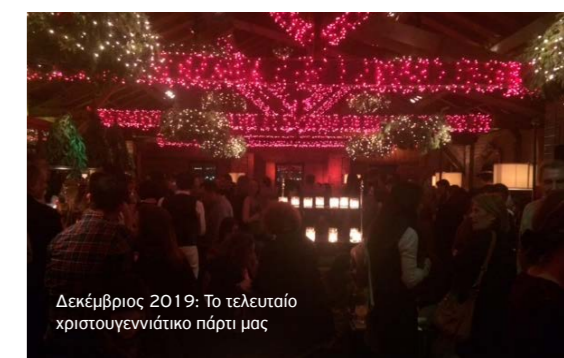
Νοέμβριος 2019: Γεμάτη η Αουλα στην εκδήλωση για τα 60 χρόνια του ΣΑΓΕΣ

στο «Kitchen Bar», που έγινε λίγο πριν γυρίσει ο χρόνος και το 2020, που έμελε να αλλάξει όλες μας τις συνήθειες.

Τους τελευταίους μήνες αναγκαστήκαμε να περιορίσουμε στο ελάχιστο τις δημόσιες συνεντεύξεις μας και της δραστηριότητας του ΣΑΓΕΣ, αλλά φροντίσαμε να επικοινωνούμε πολλές φορές με τους αποφοίτους, ενημερώνοντάς τους την περίοδο της καραντίνας για τα μέτρα της δημόσιας ασφάλειας, αλλά και για τα μαγαζιά των αποφοίτων που λειτουργούν με delivery. Ταυτόχρονα το ΔΣ συνεδρίαζε μόνο μέσω

Νοέμβριος του 2019: Το ΔΣ του ΣΑΓΕΣ με τους Μαργαρίτη Σχοινά και Σταύρο Ανδρεάδη

Δεκέμβριος 2019: Το τελευταίο χριστουγεννιάτικο πάρτι μας

τηλεδιάσκεψης.

Όταν με το καλό τελειώσει η πανδημία θα προχωρήσουμε στη διοργάνωση της ΓΣ, που φέτος δεν έγινε λόγω της βαριάς επιδημιολογικής κατάστασης, αλλά και στην έκδοση για τα 60 χρόνια του Συλλόγου. Το παρόν έκτακτο τεύχος του ΣΑΓΕΣ-Themen είναι μια μικρή απόδειξη ότι είμαστε παρόντες και ότι παρά τις δυσκολίες και τις αντιξοότητες της εποχής θα συνεχίσουμε τις προσπάθειες ώστε ο Σύλλογος να αγκαλιάσει όσο γίνεται περισσότερους απόφοιτους και απόφοιτες.

ΕΙΔΑ-ΕΜΑΘΑ-ΑΚΟΥΣΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

Ο επιχειρηματίας Σταύρος Ανδρέαδης, απόφοιτος του 1964, είναι η ψυχή της πρωτοβουλίας για την καθιέρωση του βραβείου της «Αυτοκράτειρας Θεανώ» που ξεκίνησε φέτος την πορεία του εν μέσω πανδημίας. Απονέμοντας το πρώτο βραβείο στον θεσμό του Erasmus, που από το 1987 στηρίζει τους νέους της Ευρώπης στην προσπάθειά τους κατά τη διάρκεια των σπουδών τους να διευρύνουν γνώσεις και εμπειρίες στο ευρωπαϊκό περιβάλλον. Το βραβείο παρέλαβε αντί της Προέδρου της Κομισιόν Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν ο Έλληνας Επίτροπος στην ΕΕ Μαργαρίτης Σχοινιάς, σε μια εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στη Ροτόντα παρουσία του πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη.

Ο γνωστός πιανίστας Γιάννης Βακαρέλης, απόφοιτος του 1968, ορίστηκε νέος καλλιτεχνικός διευθυντής του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών. Σε μια δύσκολη για τον πολιτισμό και τους ανθρώπους του εποχή ο παλιός απόφοιτός μας καλείται να

ενισχύσει τις online παραστάσεις του οργανισμού και να μειώσει τις αρνητικές συνέπειες που θα έχει η κρίση στους καλλιτέχνες ενώ τονίζει

αισιόδοξα: «Εχω την πεποίθηση ότι αυτό που συμβαίνει είναι και ευκαιρία να αναζητήσουμε την ουσία των πραγμάτων και την ανάγκη μας για πνευματική θρέψη με συστατικά που θα μας κάνουν καλύτερους και πιο δυνατούς».

Ο φοιτητής Ορέστης Καλογιάννης, απόφοιτος του 1978 και πρώην πρόεδρος του ΣΑΓΕΣ, ορίστηκε πρόεδρος του Διεπιστημονικού Οργανισμού Αναγνώρισης Τίτλων Ακαδημαϊκών και Πληροφόρησης

(ΔΟΑΤΑΠ), γνωστού και ως πρώην ΔΙΚΑΤΣΑ. Μάλιστα με το γνωστό δυναμισμό του κατάφερε ήδη τα πρώτα θετικά αποτελέσματα, μειώνοντας σημαντικά το χρόνο ελέγχου που απαιτείται για να ελεγχθεί ένας φάκελος. Στις 13 Φεβρουαρίου του 2020, ημέρα που ανέλαβε η νέα διοίκηση, ο χρόνος αναμονής μιας αίτησης από την ημέρα υποβολής της μέχρι και τον λεγόμενο προέλεγχο ήταν 180 ημέρες, δηλαδή έξι μήνες! Οκτώ μήνες μετά ο χρόνος αναμονής έχει περιοριστεί στις 37 ημέρες, είναι δηλαδή μειωμένος σχεδόν κατά πέντε μήνες. Προσθέστε σε αυτό και ότι πλέον η υποβολή των αιτήσεων στον ΔΟΑΤΑΠ γίνεται αποκλειστικά ηλεκτρονικά μέσω της εφαρμογής eDoatar.

Η Ιωάννα Κοσμοπούλου, απόφοιτος του 1978 που εκλέχτηκε στις τελευταίες δημοτικές εκλογές δημοτικός

σύμβουλος Θεσσαλονίκης με τον συνδυασμό του Κωνσταντίνου Ζέρβα, ανέλαβε την προεδρεία της Κοινωνικού Επιχειρήσεως του δήμου Θεσσαλονίκης. Επίσης η απόφοιτός μας τρέχει εκ μέρους του δήμου Θεσσαλονίκης το Ελληνογερμανικό Ιδρυμα Νεολαίας. Το ίδρυμα είναι Νομικό Πρόσωπο

Ιδιωτικού Δικαίου (δηλαδή μια διακρατική δημόσια επιχείρηση ιδιωτικού δικαίου), με το ΔΣ να ορίζεται από το Ομοσπονδιακό υπουργείο Οικογένειας, Τρίτης Ηλικίας, Γυναικών και Νεολαίας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και το υπουργείο Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων της Ελλάδας. Στο επίκεντρό του θα βρεθεί η συνεργασία σε επίπεδο Νεολαίας μεταξύ των δύο χωρών, ενώ έδρα για την Ελλάδα θα είναι η Θεσσαλονίκη και η βίλα Πετρίδη και για τη Γερμανία η Λειψία.

Ο δικηγόρος Αντώνης Οικονόμου, απόφοιτος του 1979, ορίστηκε στη θέση του Γενικού Γραμματέα του υπουργείου Εθνικής Άμυνας.

Ο απόφοιτός μας ασκεί από το 1987 τη δικηγορία, ενώ είναι από τους ελάχιστους κυβερνητικούς αξιωματούχους της κυβέρνησης Μητσοτάκη που κατέλαβε την ίδια θέση που είχε και επί διακυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, όταν κατά το χρονικό διάστημα 2012-2015 διετέλεσε αρχικά Ειδικός και στη συνέχεια Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας.

Η Αναπληρώτρια καθηγήτρια στο Τμήμα της Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΑΠΘ Ανθή Βηδενμάιερ, απόφοιτη του 1981, ανέλαβε φέτος το καλοκαίρι πρόεδρος του Τμήματος. Ενός τμήματος που φέτος συμπληρώνει 60 χρόνια ζωής, καθώς ιδρύθηκε το 1960. Τότε, στο πρώτο έτος είχαν γραφεί όλο κι όλο 10 φοιτητές και φοιτήτριες, ενώ μερικά χρόνια αργότερα οι πρώτοι πτυχιούχοι του Τμήματος ήταν μόλις 6. Σήμερα και εν έτει 2020 το Τμήμα Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας έχει 1.330 ενεργούς φοιτητές και φοιτήτριες, ενώ οι πτυχιούχοι του ξεπερνούν πια τους 3.000.

Ο απόφοιτος της τάξης του 1981 Ολύμπιος Παπαδημητρίου έχει εκλεγεί στη θέση του προέδρου του Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδος, που αντιπροσωπεύει έναν από τους

πιο καινοτόμους, παραγωγικούς και εξωστρεφείς κλάδους της εθνικής οικονομίας, καθώς εκπροσωπεί περισσότερο από το

95% της αγοράς φαρμάκου που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα. Ο Σύνδεσμος έχει 62 εταιρείες-μέλη, 21 ελληνικές και 41 διεθνείς, που επενδύουν στη δημιουργία αποτελεσματικών φαρμάκων και θεραπειών, για να διασφαλίσουν το δικαίωμα όλων στην υγεία και σε μια καλύτερη ποιότητα ζωής.

Η αναπληρώτρια καθηγήτρια Δερματολογίας-Αφροδισιολογίας στην Ιατρική του ΑΠΘ Μπέττυ Λαζαρίδου, απόφοιτος της χρονιάς

του 1982, ανέλαβε τη διεύθυνση της Β' Δερματολογικής Κλινικής ΑΠΘ στο νοσοκομείο Παπαγεωργίου της Θεσσαλονίκης.

Στο ίδιο νοσοκομείο η αντιπρόεδρος του ΣΑΓΕΣ Μαρία Σαρηνγιαννίδου, απόφοιτη της χρονιάς του 2005, διορίστηκε μέλος του ΔΣ του νοσοκομείου. Δύο δυναμικές γυναίκες στον δύσκολο

και ευαίσθητο όλο αυτό το διάστημα χώρο της υγείας!

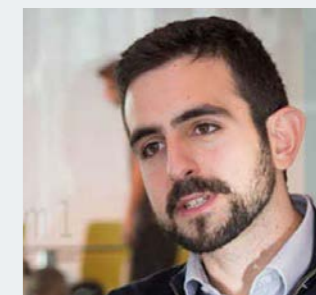
Ο Μίλος Πεχλιβάνος, απόφοιτος του 1983, είναι επικεφαλής του Centrum

Modernes Griechenland, του Κέντρου Νέου Ελληνισμού με έδρα το Βερολίνο, που ιδρύθηκε το 2014 με την υποστήριξη του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος και αποσκοπεί στην καλλιέργεια της διεπιστημονικότητας και στη διεύθυνση του βελγικού του ακαδημαϊκού λόγου. Τόσο με τις εκδηλώσεις που διοργανώνει, όσο και με την τετράμηνη περιοδική ενημερωτική έκδοση και με το εκδοτικό πρόγραμμα της Edition Romiosini που στηρίζει, το Κέντρο απευθύνεται και στην εξωαναπιστημιακή δημόσια σφαίρα της Γερμανίας. Λειτουργώντας και ως γέφυρα ανάμεσα στο Βερολίνο και την Ελλάδα, τη Γερμανία και τη χώρα μας.

Ο Μιχάλης Γουδής, απόφοιτος της χρονιάς του 2004, είναι από τον Οκτώβριο ο νέος διευθυντής του Ιδρύματος Χάινριχ Μπελ στην Ελλάδα. Το ίδρυμα αποτελεί το think tank του κόμματος των Πρασίνων της Γερμανίας και πριν από 8 χρόνια άνοιξε γραφείο στη χώρα μας, επιλέγοντας τη Θεσσαλονίκη και όχι την Αθήνα για έδρα του. Με στόχο αφενός να βοηθήσει προς την κατεύθυνση της επίλυσης του προσφυγικού προβλήματος και της εξεύρεσης κοινά αποδεκτών ευρωπαϊκών

πολιτικών για το άσυλο και τη μετανάστευση και αφετέρου να ενισχυθεί πρακτικά ο ρόλος της τοπικής αυτοδιοίκησης προς την κατεύθυνση της βιώσιμης αστικής ανάπτυξης. Οι απόφοιτοι της Γερμανικής

Σχολής Θεσσαλονίκης διαπρέπουν παντού, Καλή επιτυχία σε όλους

Για το τέλος μια είδηση εκτός ΣΑΓΕΣ, αλλά που αφορά την ευρύτερη οικογένεια του σχολείου. Μια γνωστή φιγούρα σε όλους μας αποχώρησε αυτές τις ημέρες από τη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης. Ο λόγος για την Αγγέλικα Τσόπελα, την Mrs Reception, που επί σχεδόν 40 χρόνια ήταν το πρώτο πρόσωπο που συναντούσε κανείς όταν έμπαινε στο κεντρικό κτήριο

του σχολείου στη Θέρμη, καθώς καθόταν πάντα πίσω από τη μεγάλη τζαμαρία της υποδοχής. Η αγαππητή σε όλους Αγγέλικα συνταξιοδοτήθηκε στις αρχές του Δεκεμβρίου και είπε «Aufwiedergesehen DST». Της ευχόμαστε όλα τα καλά...

Η ΤΑΞΗ ΤΟΥ '83 ΘΥΜΑΤΑΙ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ
ΤΗ ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΠΟΥ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΘΗΚΕ

48 χρόνια στο σχολείο...

Ήταν Σεπτέμβριος του 1980 όταν η Γιολάντα Παπαθανασοπούλου μπήκε για πρώτη φορά σε αίθουσα της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης για να διδάξει ως καθηγήτρια. Τότε ήταν μόλις 23 χρονών και είχε αποφοιτήσει από το σχολείο μόλις οκτώ χρόνια νωρίτερα. Φέτος το καλοκαίρι και αφού πρώτα διετέλεσε για μεγάλο διάστημα γυμνασιάρχης του σχολείου, αποχώρησε από την ενεργό δράση, καθώς συνταξιοδοτήθηκε. Συμπληρώνοντας συνολικά περίπου 48 χρόνια στο σχολείο: 2 χρόνια προπαρασκευαστικά, 6 χρόνια ως μαθήτρια και 40 χρόνια ως εκπαιδευτικός!

Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε πριν λίγες ημέρες και είναι μια ομαδική συγγραφική δουλειά της τάξης του '83. Αποτελεί έναν ζεστό αποχαιρετισμό από παλιούς της μαθητές και παλιές της μαθήτριες, που το 1980 φοιτούσαν στην πρώτη τάξη του γυμνασίου και την είχαν καθηγήτρια. Και τιλοφορείται «Στην Καθηγήτριά μας Γιολάντα Παπαθανασοπούλου, με αγάπη». Ένας τίτλος που δείχνει και σημαίνει πολλά. Και της εύχονται ολόψυχα καλή συνέχεια στη ζωή της.

ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ: ΖΑΦΕΙΡΙΑ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ, ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΣΑΡΑ, ΝΤΟΡΑ ΜΑΛΑΜΑΤΑΡΗ, ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΑΙ ΕΛΙΝΑ ΣΤΕΛΕΤΑΡΗ

Ο μοντερνισμός που μας κέρδισε

Της Ζαφειρίας Αρμπατζή

Σχολική χρονιά 1980-1981 στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης. Ξεκινάμε την Α' Λυκείου. Είμαστε αποφασισμένοι να το «γλεντήσουμε», γιατί στη Β' και Γ' Λυκείου έχουμε τις Πανελλαδικές και θα πρέπει να στρωθούμε για τα καλά στο διάβασμα. Και τότε εμφανίζονται δύο καινούργιες φιλόλογοι. Η μία «επιβίωσε», η άλλη αποχώρησε. Αυτή που «επιβίωσε» ήταν η Γιολάντα. Πώς επιβίωσε μία μόλις πτυχιούχος φιλόλογος, μπαίνοντας για πρώτη φορά να διδάξει κι έχοντας απέναντί της ένα τσούρμο δεκαεξάχρονα, τα οποία είχαν φέρει τα πάνω κάτω με αποτέλεσμα να τους έχουν αλλάξει τρεις φορές αίθουσα διδασκαλίας;

Η Γιολάντα ήταν αρκετά κοντά μας ηλικιακά και οι πλάκες που κάναμε ήταν αστείες και πιστεύω ότι διασκέδαζαν και την ίδια. Μέχρι ενός σημείου όμως. Μας άφηγε για κανένα πεντάλεπτο να ξεδώσουμε, μετά όμως κατάφερνε να μας συγκεντρώσει στο μάθημα. Ίσως αντιλαμβανόταν ότι ήμασταν ΟΚ με το μάθημα, είχαμε κι ένα σχετικό φιλολογικό υπόβαθρο από τα προηγούμενα τρία χρόνια στη Γερμανική Σχολή, οπότε η ισορροπία επιτυγχανόταν.

Επίσης, όσο περνούσε ο καιρός άρχισε να μας δείχνει κι ένα πιο προσωπικό ενδιαφέρον. Μας κάλεσε στο σπίτι της, αναπτύξαμε μια σχέση πιο ιδιαίτερη, εκείνα τα χρόνια (δεν ξέρω για τώρα) αυτό ήταν πρωτάκουστο.

Πιστεύω ότι η ηρεμία της, οι γνώσεις της, η όρεξή της να μας μάθει, ο τρόπος διδασκαλίας της, ο «μοντερνισμός» της ήταν αυτά που μας κέρδισαν και την σεβαστήκαμε μέχρι που φύγαμε από το σχολείο (την επιλέξαμε και ως συνοδό στην πενταήμερη).

Μας μνημονεύει σαν την πρώτη κι αγαπημένη της τάξη, ε, κάτι είχαμε κι εμείς για να αφήσουμε τέτοιο αποτύπωμα χρόνια μετά...

Γιολάντα, να είσαι πάντα καλά και να χαρείς τη ζωή σου από δω και πέρα όπως εσύ θέλεις.

Υ.Γ: Πώς τα φέρνει η ζωή... Ξεκίνησες με την τάξη μου κι έφυγες μόλις αποφοίτησε η κόρη μου.

Το δωμάτιο με τους δίσκους στον τοίχο

Της Εθίνας Στεφειτάρη

Τι να πω για τη Γιολάντα, που ξεκίνησε την καριέρα της ως 23χρονη ζεν καθηγήτρια στο Γερμανικό και της έλαχε η επαναστατημένη τάξη μας. Ηρωϊκή και κατευναστική η στάση της απέναντί σε 16χρονα «σας γαμώ τα λύκεια». Μάθημα δεν θυμάμαι να πω την αλήθεια, γιατί συνήθως δεν πρόσεχα, ήμουν απασχολημένη στο να χωρίζω το θρανίο που μοιραζόμουν με την Κορίνα, αλλά αυτό που έγραψε πάνω μου ήταν που μας άνοιξε το σπίτι της, σε ένα στενό στο κέντρο, μόνο κορίτσια της τάξης, ανήκουστο για την εποχή. Το δωμάτιο με τους δίσκους που έπιαναν όλους τους τοίχους από πάνω ως κάτω. Δεν είχα δει τόσους δίσκους στη ζωή μου μέχρι τότε (αλλά εδώ που τα λέμε ούτε και μετά!). Η Γιολάντα που ήξερε να ισορροπεί ανάμεσα στη νεότητά της που την έσπρωχνε να μας φέρει κοντά της και τη θέση της ώστε να μην την καβαλήσουμε. Η Γιολάντα που μας είχε αδυναμία γιατί ήμασταν οι πρώτοι της μαθητές, ενώ δεν αξίζαμε αυτήν την τιμή. Αγαπημένη μου Γιολάντα σου εύχομαι τα καλύτερα και ελπίζω να τα πούμε σύντομα δια ζώσης!

Οι απόφοιτοι του '83 ως τάξη 9α τη σχολική χρονιά 1979-80

“Hey teacher leave the kids alone!”

(από το The Wall των Pink Floyd)

Της Γεωργίας Βασιλειάδου

Η αγαπημένη μας Γιολάντα σε σύνταξη! Της εύχομαι υγεία και μακροημέρευση.

Μας αγάπησε και μας φρόντισε σε μία περίοδο δύσκολη για όλους. Το τμήμα μας σε κατάσταση διαρκούς αμφισβήτησης, αναζήτησης, άρνησης, αταξίας, παρανομίας. Εφηβική και προκλητική αυθάδεια και αγένεια... Μας βοήθησε ΟΛΟΥΣ, έναν προς ένα, μία προς μία να ισορροπήσουμε με την εφηβή ψυχή μας. Μας συνόδευσε, τελικά, και στην περιφημη «πενθήμερη» με τον ακέραιο χαρακτήρα της, το ατάραχο βλέμμα της και την αστείρευτη διάθεση να μας μεταδώσει γνώση και εμπειρίες. Άνοιξε το σπίτι της με τους πολλούς δίσκους και τα βιβλία, ήταν η μεγάλη μας αδελφή.

Αγάπησε χωρίς διακρίσεις τα άτακτα αγόρια της τάξης μου. Δημιούργησε πραγματική σχέση δασκάλου και μαθητή. Θυμάμαι τον εαυτό μου να κάθομαι μόνη στο πρώτο θρανίο και να προσπαθώ να μάθω τα ρήματα με κατάληξη εις -μι: ίσταμαι, ίστημι...) για να φανώ αντάξια της προσπάθειας που κατέβαλε.

Όλη η τάξη ήταν κάπου αλλού, εκείνη όμως ήταν δίπλα μας. Θα ήθελα πραγματικά να μας διηγηθεί πώς άντεξε στη «Ζούγκλα του μαυροπίνακα», πώς και στις 2 περιπτώσεις ένωσε στο εκρηκτικό περιβάλλον του 10α με τον παρορμητισμό και τις ορμόνες στο κόκκινο.

Αγαπημένη μας Γιολάντα, είσαι κομμάτι του εαυτού μας. Να τελειώσω με τους στίχους:

*Don't know much about history
Don't know much biology
Don't know much about a science book
Don't know much about the French I took
But I do know that I love you
And I know that if you love me, too
What a wonderful world this would be
Don't know much about geography
Don't know much trigonometry
Don't know much about algebra
Don't know what a slide rule is for
But I do know one and one is two
And if this one could be with you
What a wonderful world this would be
Now, I don't claim to be an A student
But I'm trying to be
For maybe by being an A student, baby
I can win your love for me*

15 λεπτά πλάκα, 15 λεπτά εξείαση, 15 λεπτά παράδοση

Της Ντόρας Μαθαματάρη

Δεν θυμάμαι ακριβώς τη μέρα, αλλά ήταν Σεπτέμβριος 1980 (40 χρόνια και πριν αδιανόητο). Μπαίνει μέσα στην τάξη η κα. Γιολάντα Παπαθανασοπούλου και μας ανακοινώνει ότι είναι η καθηγήτρια που θα μας κάνει αρχαία. Εμείς Α' Λυκείου και η πρώτη μας χρονιά με αρχαία από αρχαίο κείμενο (να σημειωθεί –τότε δεν το ξέραμε– ότι το 65% της τάξης μας δεν θα ακολουθούσε κάτι κλασσικό). Επίσης, να σημειωθεί ότι η τάξη μας ήταν μπαίνοντας στο πρώτο κτήριο δεξιά του παλιού ΓΣΘ. Με το καλημέρα σας. Η ίδια λέει ότι είναι απόφοιτος της ΓΣΘ, ότι είναι η πρώτη της δουλειά μετά το πτυχίο της και ότι είναι μόλις 23 χρονών. Στο βιογραφικό της για το δέσιμό της με την τάξη μας, είπε ότι ήταν ξαδέλφη με μια συμμαθήτριά μας (Χριστίνα Τζερρά) και επίσης συμμαθήτριά στο δημοτικό με την αδελφή μιας άλλης συμμαθήτριάς μας (Ηγη Λιούσα). Δύο βαθμοί συγγενείας ήδη, νέα και με τσαμπουκά.

Τελικά, όμως γίναμε συγγενείς φιλίας μέσα από τη μάθηση και σ' αυτό δεν θέλω να επεκταθώ ούτε με περιστατικά ούτε με διηγήσεις, γιατί δεν έχει αξία από μόνο του. Αξία έχει ότι οι δεκαπεντάχρονοι μαθητές του 1980 σεβαστήκαμε και αγάπησαμε την καθηγήτριά μας prima vista για πολλούς λόγους.

Άσχετο, αλλά πολύ σχετικό, το ανέφερα προηγουμένως, η αίθουσα που κάναμε μάθημα, ήταν εκτός του κυρίου κτηρίου μετά όμως τα 100 tadel, κάπου την άνοιξη του 1981, μας άλλαξαν αίθουσα, μας πήγαν δηλαδή στο κύριο κτήριο για να μας επιτηρούν καλύτερα (κάναμε ότι μπορεί να φανταστεί κάποιος σε φασαρία, σαχλαμάρα, σταλαγμίτες, σταλακτίτες).

Και πώς τελικά μάθαμε αρχαία –σεβαστήκαμε μια τόσο νέα γυναίκα-καθηγήτρια– και γίναμε συγγενείς;

Πρώτον: Μοίρασμα 45λεπτο Γιολάντας: 15 λεπτά πλάκα, 15 λεπτά εξείαση, 15 λεπτά παράδοση.

Δεύτερον: Μας ξεκίνησε με τα γραπτά της Αγίας Γραφής, για να μπούμε σιγά σιγά στο νόημα.

Τρίτον: Μας έκανε να θέλουμε να μάθουμε γιατί ήταν πολύ καλή.

Τέτατον: Μας αγάπησε; σίγουρα μας σεβάστηκε ή τουλάχιστον την τρέλα μας. Ποιο είναι λοιπόν το προσόν ενός εκπαιδευτικού που για 40 χρόνια (ξανά αδιανόητο) είναι στο σχολείο; Υπομονή, αγάπη, σεβασμός, γνώση, λίγη αυστηρότητα, πολλή κατανόηση.

Διαλέξτε όποιο θέλετε η “Παπ” τα είχε και θα τα έχει όλα συν το ότι είναι μια ΓΣΘτισσα συν την δική της τρέλα!!!

Ποξίδα για το μέλλον

Της Μαρίας Βασσάρα

Για μένα η Γιολάντα ήταν από τις πιο αγαπημένες καθηγήτριες, με καθαρό βλέμμα και πνεύμα, αξιοπιστία και σιγουριά, ποξίδα για το μέλλον μιας εφηβής.

Χαρισματική κι δυναμική

Του Αντώνη Προέδρου

Στα λευκώματα δεν ήμουν ποτέ δυνατός. Θυμάμαι στο σχολείο κάθε χρονιά να ζητούν να γράψουμε κάτι και εγώ προσπαθούσα να το αποφύγω.

Για τη Γιολάντα όμως θα κάνω μια προσπάθεια.

Τις πιο όμορφες ευχές μου για έναν άνθρωπο χαρισματικό και δυναμικό! Εύχομαι να είσαι το ίδιο δημιουργική για πολλά χρόνια ακόμα!

Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Του Απόστολου Τσάπα * ('86)

«Τελικά υπάρχει αυτός ο κορωνοϊός γιατρέ;» με ρώτησε επιφυλακτικά ο διαχειριστής της πολυκατοικίας, καθώς περνούσα δίπλα του, ενώ κολλούσε στην είσοδο ένα χαρτί να φοράνε μάσκα όσοι μπαίνουν στο ασανσέρ. Ήταν η πρώτη φορά που με αποκαλούσε γιατρό, δέκα χρόνια τώρα που μέναμε στην ίδια πολυκατοικία, ενδεικτικό πως είχαν αρχίσει να τον ζώνουν τα φίδια.

«Το καλό που σου θέλω Κώστα, να φοράτε μάσκα όλοι, για το καλό όλων μας. Άκου εκεί αν υπάρχει ο κορωνοϊός...», φώναξα μισοθυμωμένος ενώ έφευγα για άλλη μία εφιαλτική μέρα στο νοσοκομείο.

Τη φετινή χρονιά θα τη θυμόμαστε για πάντα (αν επιζήσουμε) σκεφτόμουν καθώς οδηγούσα το αυτοκίνητο προς το Ιπποκράτειο, στους μισο-έρημους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να είμαστε μερικές φορές τόσο ανεύθυνοι και να αναρωτιόμαστε ακόμη αν υπάρχει ο κορωνοϊός; Ίσως πάλι αυτό να συμβαίνει γιατί ακόμη δεν μπορούμε να χωνέψουμε όλα όσα μας συμβαίνουν, ακόμη και εμείς που «βλέπουμε» τον κορωνοϊό με τα μάτια μας.

Είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε τους συναδέλφους μας και τους διπλανούς μας να αρρωσταίνουν τόσο εύκολα, να τους «αποχαιρετούμε» και να μένουμε λιγότεροι πίσω. Είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε νοσοκομεία ολόκληρα με εκατοντάδες κρεβάτια να διατίθενται για την νοσηλεία ασθενών μίας συγκεκριμένης νόσου, κλινικές κάθε φύσης να μετατρέπονται σε πτέρυγες COVID-19 και η φροντίδα των ασθενών χωρίς COVID-19 να γίνεται δεύτερη προτεραιότητα. Είναι η πρώτη φορά που οι ασθενείς μας πεθαίνουν χωρίς τους ανθρώπους τους, οι οποίοι θα χαϊρετίσουν από μακριά τα σφραγισμένα φέρετρα στους φρεσκοσκαμμένους τάφους. Είναι η πρώτη φορά που δεν βλέπουμε τους φοιτητές μας από κοντά, που η κλινική άσκηση των μελλοντικών γιατρών αναβάλλεται για μετέπειτα και η εκπαίδευση γίνεται εξ'ολοκλήρου μέσω υπολογιστών. Είναι η πρώτη φορά που έπαψε να υπάρχει ωράριο εργασίας, κάθε μέρα. Είναι η πρώτη φορά που εβδομάδα την εβδομάδα, μήνα το μήνα, δεν καταλαβαίνουμε πότε δουλεύουμε και πότε ξεκουραζόμαστε, πότε είναι εργάσιμη και πότε Σαββατοκύριακο, πότε είναι φθινόπωρο και πότε χειμώνας. Είναι η πρώτη φορά που εμφανίζονται στα νοσοκομεία όλο και πιο πολλοί εθελοντές, έτοιμοι να βοηθήσουν χωρίς αντάλλαγμα, σε ότι χρειάζονται οι ασθενείς μας. Είναι η πρώτη φορά που αγκαλιάζουμε τα παιδιά μας με φόβο μην τα κολλήσουμε και μόνο αφού προηγουμένως έχουμε κάνει test. Είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε τους γονείς μας στα πεταχτά, από την πόρτα, μία φορά την εβδομάδα, μόνο "για παροχή βοήθειας σε ανθρώπους που βρίσκονται σε ανάγκη" και αφού πρώτα στείλουμε το σχετικό sms. Είναι η πρώτη φορά... είναι η πρώτη φορά... είναι η πρώτη φορά...

Ελπίζω σύντομα να είναι η τελευταία φορά για όλα αυτά, και να μπορέσουμε να ξαναβρεθούμε όλοι μαζί, γεροί. Μέχρι τότε, μάσκα όλοι, και να προσέχετε!

*Ο Απόστολος Τσάπας είναι Καθηγητής Παθολογίας ΑΠΘ, Υπεύθυνος τρίτου άξονα COVID-19 του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης

Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

*Ο πρώτος ασθενής,
η διασωλήνωση που σε φέρνει
τόσο κοντά με τον πάσχοντα,
ο άγνωστος φονικός ιός,
η καθημερινή επαφή με
περισσότερους ασθενείς, ο φόβος
ήταν το πρώτο συναίσθημα.*

**ΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΓΕΜΙΖΟΥΝ ΣΕ ΧΡΟΝΟ ΜΗΔΕΝ.
COVID, COVID, COVID.**

*Της Γεωργίας Βασιλειάδου * ('83)*

2020, μια χρονιά που σημαδεύτηκε από την παγκόσμια υγειονομική κρίση του covid-19. Οι ταινίες καταστροφής και βιολογικού πολέμου που είχα παρακολουθήσει ήταν η ζοφερή πραγματικότητα που βιώσαμε και βιώνουμε όλοι. Το αρχικό σάστισμα και ο ανομολόγητος φόβος και τρόμος από τις διηγήσεις και τις εικόνες όχι μόνο της μακρινής Κίνας, της γειτονικής Ιταλίας, αλλά και της υπόλοιπης Ευρώπης και, τέλος, η κατάρρευση του συστήματος της ghost town Νέας Υόρκης με επηρέασαν πρωτίτως ως γιατρός.

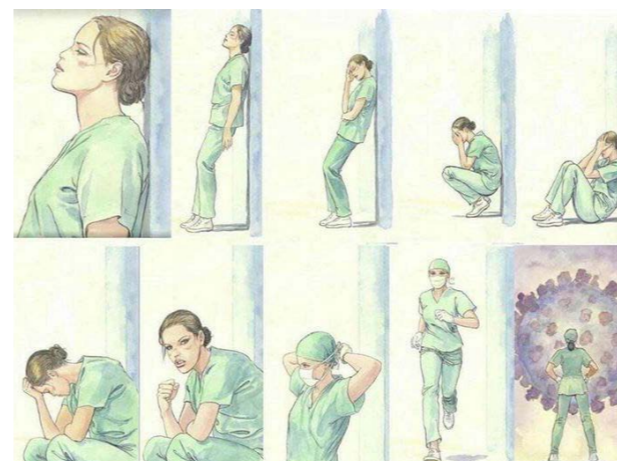
Ο πρώτος ασθενής, η διασωλήνωση που σε φέρνει τόσο κοντά με τον πάσχοντα, ο άγνωστος φονικός ιός, η καθημερινή επαφή με περισσότερους ασθενείς, ο φόβος ήταν το πρώτο συναίσθημα. Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα έμαθα πώς να δουλεύω ντυμένη σαν αστροναύτης, πώς να λαμβάνω τις απαραίτητες προφυλάξεις, πώς να κάνω τη δουλειά μου όπως πριν.

Ακολούθησε το πρωτόγνωρο Lock Down, κάτι σαν capital control εποχή... και, τέλος, η προσαρμογή στη νέα πραγματικότητα. Το πρώτο κύμα στην Ελλάδα, piece of cake για τους υγειονομικούς και το σύστημα. Μικρός αριθμός θανάτων, μεγάλες ηλικίες, μικρή πίεση στο ΕΣΥ. Έντονα συναισθήματα αγωνίας βίωσα με την παγκόσμια έλλειψη υγειονομικού υλικού, η οποία σύντομα ξεπεράστηκε με την άμεση ανταπόκριση του απλού πολίτη και την ευρηματικότητα των νέων τεχνολογιών. Δεν υπολόγιζα ελλείψεις: «αν δεν έχουμε γκέτες θα βάλουμε πλαστικές σακούλες, αν δεν έχουμε στολές θα φορέσω πάλι πλαστική σακούλα...».

Η επιστημονική κοινότητα σε χρόνο ρεκόρ αποκωδικοποίησε τη γενετική σύσταση του ιού, η πληροφόρηση ταχύτατη και δωρεάν, τα webinars καθημερινότητα... Για πρώτη φορά ένιωσα ότι εγώ και οι ασθενείς μου είμαστε η Ιστορία, τα γνωστά medical references είμαστε εμείς. Η ειδικότητα της εντατικολογίας πρωτοστάτησε και σήκωσε το μεγάλο βάρος της νέας νόσου.

Δυστυχώς, το δεύτερο κύμα ήταν καταστροφικό, κόλαφος στην ευφορία του καλοκαιριού και στη ραθυμία του φθινοπώρου. Από τα μέσα Οκτωβρίου covid ΠΑΝΤΟΥ. Όλες οι ΜΕΘ, όλα τα τμήματα covid. Φτάσαμε τους εκατό θανάτους ημερησίως. Εισαγωγές, πολλές εισαγωγές, κάθε μέρα σαν γενική εφημερία, πολλές ώρες εργασίας, πολλές εφημερίες.

Τα κρεβάτια γεμίζουν σε χρόνο μηδέν. Covid, covid, covid. Τρέχουμε και δεν προλαβαίνουμε. Τώρα ο ιός είναι δίπλα μας, η διασπορά μεγάλη και όλο και περισσότεροι από εμάς

νοσούν και κάποιοι δεν τα καταφέρνουν... Αυτό είναι πόλεμος, με ήττες και νίκες με μικρές χαρές και πολλή θλίψη για τις απώλειες.

Όμως:

- η ταχεία ταυτοποίηση του ιού,
- η χρήση των υπάρχουσών εφαρμογών για τον σχεδιασμό και την παραγωγή των εμβολίων και η πρωτοφανής συμμετοχή –από τον γενικό και όχι μόνο πληθυσμό– στις κλινικές δοκιμές,
- οι τεράστιες επενδύσεις για τις κλινικές δοκιμές
- και η έναρξη της παραγωγής των εμβολίων –πριν ακόμα δοθεί έγκριση αδειοδότησης (με μεγάλο οικονομικό ρίσκο για τις κυβερνήσεις και τις εταιρείες που χρηματοδοτούν την παραγωγή) οδήγησαν στην ανακοίνωση της αποτελεσματικότητας των εμβολίων σε ασύλληπτα μικρό χρονικό διάστημα. Το μεγαλύτερο δώρο της Επιστήμης στον Άνθρωπο για το 2020.

Πρόβλημα υπάρχει και είναι μεγάλο. Αλλά θα το αντιμετωπίσουμε με ψυχραιμία, αυστηρότητα όταν και όσο χρειάζεται και με υπομονή. Θα τον νικήσουμε τον κορωνοϊό, δεν θα μας νικήσει. Με τη βοήθεια της επιστήμης και με την τήρηση των μέτρων δημόσιας υγείας.

Υπάρχει και φως και ελπίδα. Σίγουρα θα επέλθουν αλλαγές στην καθημερινή ζωή στον τρόπο σκέψης, στις κοινωνικές επαφές, στην οικονομία, αλλά η νίκη της επιστήμης είναι αδιαμφισβήτητη και καθολική. Με αυτές τις σκέψεις θα μεγαλώσουμε τα παιδιά μας. Την πίστη μας στον ορθολογισμό και στην επιστήμη θα τους κληροδοτήσουμε, την αφοσίωση στο γενικό καλό και στον ανθρωπισμό μας.

*Η Γεωργία Βασιλειάδου είναι Εντατικολόγος, Διευθύντρια ΑΜΕΘ στο Γενικό Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

Ή ΜΗΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΣ;

*Του Πρόδρομου Κουτουκόγλου ('09)**

Πανδημία; Ή μήπως πόλεμος; Δύο λέξεις που αρχίζουν με το ίδιο γράμμα, δύο θλιβερές πραγματικότητες με τις οποίες η επαφή της γενιάς μας και των αμέσως προηγούμενων ήταν μέχρι πρόσφατα αποκλειστικά μέσω των Δελτίων Ειδήσεων και των εξιστορήσεων των γηραιότερων μελών της οικογένειας σε μια Ευρωπαϊκή Χώρα όπως η Ελλάδα.

Όντας από το πρώτο κύμα της πανδημίας ως ειδικευόμενος Ιατρός Παθολογίας στο 424 ΓΣΝΕ στην πρώτη γραμμή αντιμετώπισης ύποπτων και επιβεβαιωμένων περιστατικών COVID-19, δε μπορώ παρά να ομολογήσω ότι οι δύο αυτές λέξεις δεν είχαν αποκτήσει ταυτόσημη έννοια στο μυαλό μου. Όλα αυτά μέχρι πρόσφατα, καθώς ο όγκος και η βαρύτητα της κατάστασης της πλειοψηφίας των προσβεβλημένων ασθενών κατά τη διάρκεια του τριμήνου πριν το καλοκαίρι – όποτε η υποχώρηση του επιπολασμού και της επίπτωσης της νόσου στον πληθυσμό μας επέτρεπε να

εφησυχαστούμε υπέρ το δέον – ωχριούν μπροστά στο Πεδίο Μάχης του Τμήματος Επειγόντων και τη θλιβερή μοναξιά των απομονωμένων θαλάμων στις Κλινικές επιβεβαιωμένων περιστατικών όλων των Δημοσίων Νοσοκομείων της Θεσσαλονίκης και της υπόλοιπης Ελλάδας.

Με μόνα όπλα την υλική «πανοπλία» από Μέτρα Ατομικής Προστασίας, το αίσθημα αυτοθυσίας και ανιδιοτελούς προσφοράς απέναντι στο συνάνθρωπο και την περιορισμένη θεραπευτική και επιστημονική

φαρέτρα απέναντι σε έναν αόρατο και τρομακτικά μικρότερο σε μέγεθος εχθρό, κάθε υγειονομικός από το μετερίζι του συνέβαλλε στην προσπάθεια εμφύχωσης των σκληρά δοκιμαζόμενων συμπολιτών μας στην καθημερινή τους μάχη. Εβαλε το δικό του λιθαράκι στη φροντίδα τους ωσάν να ήταν μέλη της οικογένειας του. Έκανε το παν για την ενημέρωση και ψυχική υποστήριξη των αγνώστων πραγματικών και αγωνιώντων συγγενών πίσω από μία τηλεφωνική γραμμή. Και υπερέβαλλε εαυτόν ώστε να κερδηθεί χρόνος έως ότου βρεθεί μετά από πολύωρη – και σε ορισμένες περιπτώσεις πολυήμερη – αναζήτηση μία πολύτιμη κλίνη ΜΕΘ για έναν επιδεινούμενο ασθενή. Όλες αυτές οι καταστάσεις οι οποίες μας κράτησαν ξύπνιους πολλές νύχτες, είτε βιώνοντάς τες σε πρώτο χρόνο είτε ξαναβιώνοντάς τες πριν τον ύπνο και στις στιγμές ξεκούρασης, εναλλάσσονται με το συναίσθημα της αγαλλίασης που σε πλημμυρίζει όταν ασθενής με πολυήμερη νοσηλεία – και αξιοσημείωτα επίπεδα αντοχής – παίρνει το πολυπόθητο εξιτήριο-στεφάνι της νίκης απέναντι στον κορωνοϊό κλαίγοντας από ευγνωμοσύνη για τους ανθρώπους που στάθηκαν δίπλα του.

Με τη σκέψη λοιπόν στις οικογένειες και τους ανθρώπους που δοκιμάστηκαν και δοκιμάζονται και την ελπίδα της λύτρωσης που θα επιφέρει ο προστατευτικός – καταπώς φαίνεται από τις μελέτες – εμβολιασμός, εύχομαι και περιμένω η νέα χρονιά να μας ανταμείψει για όσα χάσαμε και μετρούν πραγματικά, στιγμές και ανθρώπους...

*Ο Πρόδρομος Κουτουκόγλου ('09) είναι ειδικευόμενος Ιατρός Παθολογίας στο 424 ΓΣΝΕ

«Συγκεντρώνοντας τις σκέψεις μου για το 2020 και την πανδημία, συνειδητοποιώ πως αυτές δεν είναι τόσο διακριτές πια, αποτελούν κομμάτι της πραγματικότητας μου. Άραγε το συνηθίσαμε και αυτό; Πρώτες λέξεις που έρχονται στο μυαλό: Αδηλαγή, προσγείωση, αναθεώρηση».

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ

ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΗΣ ('63), ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΙΣ ('77),
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ('76), ΝΕΝΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ ('68), ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΛΕΤΣΟΥ (77),
ΑΚΥΛΛΑΣ ΚΑΡΑΖΗΣΗΣ ('75), ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΑΚΒΟΡΙΑΝ ('83), ΑΛΕΞΗΣ ΤΑΚΒΟΡΙΑΝ ('81),
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΖΗΚΟΥ ('85), ΣΠΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ('85), ΝΙΟΒΗ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΚΕΧΑΓΙΑΣ ('96)
ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΟΥΣΙΑ ('04), ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥΡΚΑΝΤΩΝΗΣ ('98), ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΟΥΙΖΟΣ ('99),
ΝΙΚΟΛΑΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ ('98), ΕΛΕΝΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ('09) ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ('20)

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Του Στέφανου Τζιρίνη ('63)

Κλείνει κι αυτός ο χρόνος. Ένας χρόνος γεμάτος ανατροπές. Αναλογίζομαι τα όσα συνέβησαν μέχρι τώρα. Η επετειακή γιορτή για τη συμπλήρωση των 40 χρόνων της ISOMAT προϋπάντησε το πολλά υποσχόμενο 2020 με όμορφα και δυνατά συναισθήματα. Εργαζόμενοι εντός κι εκτός Ελλάδος, στελέχη και ανώτατη διοίκηση βρεθήκαμε όλοι μαζί για να γιορτάσουμε την πορεία της εταιρίας μέσα σε όλα αυτά τα έτη. Και κάπως έτσι ξεκίνησαν και οι ετήσιες συμμετοχές μας σε διεθνείς εκθέσεις μαζί με όλα όσα προγραμματίσαμε και σχεδιάσαμε. Ώσπου ξαφνικά ανετράπησαν. COVID-19. Η νέα πανδημία που άλλαξε τα δεδομένα μας. Ανατρέχω στις πρώτες σκέψεις που μου έρχονται στο μυαλό. «Πώς θα προστατεύσω τους ανθρώπους μου εντός κι εκτός εταιρίας;», «Πώς θα διασφαλίσω τη βιωσιμότητά μας με ασφάλεια;», «Πόσο θα επηρεαστεί η κοινωνία μας;». Υφίσταται μια λεπτή και εύθραυστη διαχείριση ισορροπίας συναισθημάτων, συμπεριφορών, φόβου και ανασφάλειας όλων των ανθρώπων, που κλήθηκαν να λειτουργήσουν σε διαφορετικό περιβάλλον, με διαφορετικά εργαλεία, ανθρώπινες σχέσεις σε καθεστώς απόστασης, με νέους τρόπους αλληλεπίδρασης και εργασίας. Κάνω παύση και σκέφτομαι τι κάναμε όλο αυτό το χρονικό διάστημα. Όλα τα μέτρα ασφαλείας που έπρεπε να πάρουμε άμεσα για την υγεία των εργαζομένων μας. Τον τρόπο που θα διασφαλιζαμε την εύρυθμη και απρόσκοπτη λειτουργία των εργοστασίων μας σε Ελλάδα και εξωτερικό, την ταχεία ενσωμάτωση στις νέες τεχνολογίες που έφεραν νέους ρόλους αλλά και ανάγκη για γρήγορη προσαρμογή σε νέα δεδομένα. Τη μεγάλη στήριξη των νοσοκομείων μας, όπου στο πρώτο κύμα χρειάζονταν να εξοπλιστούν και να δημιουργήσουν νέες μονάδες εντατικής θεραπείας. Τα πήγαμε αρκετά καλά. Κι έτσι ήρθε το καλοκαίρι. Με θετική διάθεση για να προχωρήσουμε και μπορούμε σε μια όσο το δυνατόν εφικτή κανονικότητα. Πραγματοποιούμε λοιπόν όλο και περισσότερες δράσεις κοινωνικής υπευθυνότητας για να στηρίξουμε όπου υπάρχει ανάγκη. Μια βαθιά επιθυμία μου που μπορεί να υλοποιείται σε μια τόσο δύσκολη περίοδο. Στο δεύτερο κύμα η αγωνία μου είναι ακόμα πιο μεγάλη καθώς η κατάσταση είναι πλέον εξαιρετικά κρίσιμη. Ειδικά για την πόλη μου, τη Θεσσαλονίκη. Παρόλα αυτά, σε κάθε δυσκολία, σε κάθε πρόκληση, γεννιούνται ευκαιρίες και νέοι δημιουργικοί τρόποι προσέγγισης και επίλυσης των προβλημάτων. Είμαι αισιόδοξος ότι ακόμα και από αυτή την πολύ δύσκολη και πρωτόγνωρη πραγματικότητα θα βγούμε πιο δυνατοί. Το μεβόλιο θα μας βοηθήσει να επανέλθουμε στην πολύτιμη καθημερινότητά μας.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Του Γιώργου Βασιλακάκι ('77)

SMS στο 13033

1ο κύμα

- 1 [κενό] ονοματεπώνυμο, διεύθυνση και κατοικίας ή η χαρά ότι δεν χρειάστηκε επίσκεψη σε γιατρό.
 - 2 [κενό] όταν η μετάβαση σε σούπερ μάρκετ αναγορεύεται σε βασική δραστηριότητα, αλλά τα πλαστικά γάντια μετριάζουν την απόλαυση μέσω της αφής.
 - 3 [κενό] αχρείαστο αφού το e-banking και οι κάρτες κάνουν τις τράπεζες ακόμη πιο απόμακρες.
 - 4 [κενό] ή πώς συνειδητοποιούμε ότι υπάρχουν άνθρωποι που βρίσκονται σε ανάγκη και μάλιστα πιο συχνά απ' ό,τι υποψιαζόμασταν και ότι το τηλέφωνο αναζωογονεί τις σχέσεις πιο αποτελεσματικά από το chat και το zoom με κρασί.
 - 5 [κενό] αχρείαστη η συμμετοχή στην κρυάδα της μοναξιάς των συγγενών στις κηδείες ή στην περιδιάβαση διαζευγμένων με πρόσχημα την επικοινωνία.
 - 6 [κενό] η ανακάλυψη και η φωτογράφιση αγνωστων (μακρινών, αλλά και πολύ κοντινών) τοποθεσιών της πόλης, των νυκτερινών μετακινήσεων και της απρόσμενης φιλοζωίας (των άλλων).
- Μετά το πρώτο ράφι καμία διάθεση για τακτοποίηση. Ρεκόρ πολυαναγνωσίας ή διαβάζοντας επιτέλους τα αδιάβαστα.
- Καλοκαίρι: μινιμαλισμός.
- 2ο κύμα
- Εργάνη με προσωπική (και ατομική ;) ευθύνη.
- 6 [κενό] δεν χρειάστηκε: ρωγμώδες κάταγμα 5ου μεταταρσίου προτιμώντας τις σκάλες από το ασανσέρ.
- 1 (κενό). Όχι: τηλειατρική αντί για επίσκεψη σε γιατρό. [KENO]

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟ, ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ 2020

Του Γιώργου Γιαννισόπουλου ('76)

Τα πρώτα «σύννεφα» εμφανίστηκαν αρχές Φεβρουαρίου, όταν 30χλμ από το Μόναχο είχαμε τα πρώτα κρούσματα «made in China». Οι ειδήσεις ασχολήθηκαν με τη διάδοση στους συγγενείς των πρώτων ασθενών, αλλά λίγο μετά ήρθε η μεγάλη μπόρα από Ιταλία και Αυστρία, έκλεισαν τα σύνορα και αμπαρωθήκαμε οικογενειακώς, ακυρώνοντας το πασχαλινό ταξίδι που είχαμε σχεδιάσει για Νάπολη, Βεζούβιο και Πομπηία. Ο καιρός ήταν υπέροχος, σπάνια είχαμε τόσες λιακάδες. Ξεχυθήκαμε λοιπόν στα πάρκα και στις όχθες του ποταμού παρέα με τα περιπολικά που προειδοποιούσαν από τα megάφωνα να τηρούμε αποστάσεις. Συνωμοτικά κουβεντιάζαμε, χαμηλόφωνα, σαν τους μαφιόζους σε αστυνομικές ταινίες ή σαν τους κατασκόπους που αντάλλασαν μυστικές πληροφορίες στο ύπαιθρο. Αστεϊευόμασταν για τους ημιπαράφρονες Βαυαρούς που άδειαζαν τα ράφια των μαγαζιών από χαρτί υγείας, μακαρόνια, έτοιμες σάλτσες και μαγιά, ώσπου έκλεισαν εστίαση, λιανεμπόριο, γραφεία, σχολεία και σοβαρευτήκαμε. Το Μόναχο ήταν μια πόλη φάντασμα. Οι εμπορικοί δρόμοι ερήμωσαν, ακόμη κι ο πεζόδρομος γύρω από το Marienplatz νέκρωσε. Αφού στην αγορά δεν βρίσκαμε μάσκες, οι νοικοκυρές έβαλαν τα δυνατά τους κι έφτιαξαν χειροποίητες. Η πόλη γέμισε μοναχικούς περιπατητές και ποδηλάτες με πολύχρωμες μάσκες. Κι όταν άνοιξαν δειλά τα πρώτα υπαίθρια στέκια κι απολαύσαμε τον πρώτο καφέ που δεν είχαμε κάνει μόνοι μας, αισθανθήκαμε έναν αέρα απέραντης ελευθερίας. Οι πτήσεις μας του Μαΐου ματαιώθηκαν, αποζημιωθήκαμε όμως την 15η Ιουνίου, όταν ήρθαμε με την πρώτη πτήση στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης, όπου η πυροσβεστική υποδέχθηκε το αεροπλάνο μας με πίδακες νερού και στην είσοδο του αεροδρομίου μας χαιρέτησαν ο Χαρδαλιάς, ο Ζέρβας και ο Τζιτζικώστας. Οι θερινές διακοπές ήταν χαλαρότερες από ποτέ, σε πάλαι ποτέ πολυσύχναστες παραλίες που απολαμβάναμε πλέον μόνοι μας και με βραδιές στις βεράντες σε κλειστό κύκλο. Η αίσθηση της ασφάλειας ήταν πάντως ίδια στη Χαλκιδική όπως και στο Μόναχο. Δεν ζοριστήκαμε, μάλλον το διασκεδάσαμε. Και ήρθε το φθινόπωρο με νέους περιορισμούς, με αυξόντα προσεκτικά, με αστυνόμευση σε κάθε γωνία. Παρακολουθώντας προσεκτικά τις εξελίξεις ετοιμαζόμαστε για την επόμενη πτήση στη Θεσσαλονίκη, όσο κι αν ξέρουμε ότι φέτος δεν θα αποχαιρετήσουμε τη χρονιά ούτε στα Λαδάδικα ούτε στα Καρεκλάδικα. Αλήθεια όμως, φέτος δεν της άξιζε! Του χρόνου όμως...

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ ΔΕΙΛΙΝΑ...

Της Νένης Αθανασιάδου ('68)

Προσέχουμε. Εγώ προσέχω. Εμείς προσέχουμε πολύ. Εσείς προσέχετε; Αυτός δεν προσέχει. Αυτοί δεν προσέχουν καθόλου.

Μάσκες αντισηπτικά, αποστάσεις, πλύσιμο χεριών, τα παπούτσια βγαίνουν στην εξώπορτα, τα εξωτερικά ρούχα στο μπαλκόνι σε καλόγερο τοποθετημένο εκεί επιτούτου. Αποστάσεις. Μάσκες παντού. Απομόνωση. Κατ'οίκον περιορισμός. Και ανησυχία. Πόσα ήταν σήμερα τα κρούσματα, οι διασωληνωμένοι, οι νεκροί; Στην αρχή ήταν μόνο νούμερα. Τώρα πια απόκτησαν ονοματεπώνυμα. Και πρόσωπα. Ο τάδε γνωστός διασωληνωμένος. Ο άλλος δυο βδομάδες στο νοσοκομείο. Ο πατέρας του τάδε... πάει. Φόβος. Ο γείτονας σου, η γνωστή σου, η θεία σου, ο γιατρός σου. Ο γιατρός; Ακόμα κι αυτός; Κοντά σ' όλα αυτά όμως υπάρχει το μαγικό νούμερο 6. Έξοδος για άσκηση. Και τι άσκηση να κάνεις εσύ; Να βγεις να περπατήσεις βέβαια! Να περπατήσεις όσο πιο ζωηρά σου επιτρέπεται, και δη στον καθαρό αέρα. Που; Αν είσαι τυχερός κι είναι κοντά, στην παραλία. Αχ Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκη μου, τι θα ήσουν χωρίς την θάλασσα, χωρίς την παραλία σου; Εμείς τι θα κάναμε; Πώς θα ήταν η ζωή μας χωρίς τη θάλασσα; Η πόλη μας είναι γνωστό, έχει τα πιο όμορφα ηλιοβασιλέματα. Και οι καλύτεροι μήνες για να τα απολαύσεις είναι οι φθινοπωρινοί. Η υγρασία παράγει τις μεγαλύτερες φαντασμαγορίες. Τα πιο υπέροχα σινεμασκόπ χρωμάτων.

Να λοιπόν που η απαίσια πανδημία με παράδοχο τρόπο συνδέθηκε για μένα με τα πιο θαυμάσια δειλινά. Περπατώντας στην παραλία κάθε απόγευμα κι άλλοι συνδυασμοί, άλλα σχήματα σύννεφων και χρώματα, άλλοι αντικατοπτρισμοί. Άλλοτε Turner άλλοτε Tιερολο... Σαν πίνακες που όμως σε περιβάλλον, πάντοτε όλα μεγάλα, συχνά υπέροχα, μερικές φορές να σου κόβουν την ανάσα (όχι, όχι μόνο επειδή λαχάνιασε περπατώντας με την μάσκα). Και μια κ' έχεις πάντα μαζί σου το κινητό (έχεις βέβαια στείλει το περίφημο sms) πολύ εύκολα μπορείς να σταθείς μια στιγμή και ν' αποθανάτισης αυτό που ξετυλίγεται μπροστά σου και γύρω σου.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΡΕΖΕ

Του Αντώνη Κοχλέτσου (77)

VARESE E PROVINCIA

Από τις πρώτες μέρες που ξέσπασε εδώ η πανδημία, το Φλεβάρη του 2020, καταλάβαμε πως κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει.

Διατάγματα από δώ, περιορισμοί από κεί, ερμηνείες παρά πέρα, τηλεφωνήματα, μηνύματα, βιντεοκλήσεις, ησυχία δεν είχαμε. Κανείς μας. Είχαμε μείνει οι δυο μας με τη γυναίκα μου και τα δύο σκυλιά. Τα παιδιά μακριά - η κόρη μας στο παρά τρίχα πρόλαβε να τα μαζέψει από ένα εξάμηνο Erasmus που έκλεινε στο Μιλάνο και να γυρίσει στην πόλη των σπουδών της.

Ο εγκλεισμός δεν μας ενόχλησε πολύ. Μονοκατοικία γαρ, με κήπο και δέντρα, για να βγάσουμε τα σκυλιά βόλτα, να ξεμουδιαζουμε κι εμείς. Στο Μπέργκαμο, εδώ κοντά, γινόταν χαμός. Ακούγαμε τις ειδήσεις, και δεν μπορούσαμε να φανταστούμε τι συμβαίνει. Σ' ένα χωριό στο Λόντι έξαρση της επιδημίας, στο Μιλάνο συνεχής επιδείνωση, όλη η Λομβαρδία ζώνη υψηλού κινδύνου. Ήταν τότε που η υπόλοιπη Ιταλία δεν είχε κρούσματα, και μας φαινόταν πως θα είμαστε στο διηκεές μόνο εμείς στην τσίτα.

Δεν επαληθεύτηκε η πρόβλεψη. Με τους μήνες, η επιδημία συνέχισε να εξαπλώνεται, αρχίσαμε να ακούμε και για την Ελλάδα, την υπόλοιπη Ευρώπη, όλο τον κόσμο.

Ήρθε το καλοκαίρι, έφυγε, άλλαξαν οι αριθμοί, άλλαξαν τα διατάγματα, αλλάξαν τα μέτρα, ξανάλλαξαν τα πράγματα, μια μεσα, μια έξω, σαν να βλέπω σκηνές του Κουαπισατσί σε επιτάχυνση.

Εμείς από εδώ δεν το κουνήσαμε. Πού να τρέχουμε; Καλύτερα εδώ, πάνω-κάτω τις σκάλες μπας και κάψουμε καμιά θερμίδα (μάταια...), ίντερνετ από το πρωί μέχρι το βράδυ, πήραμε να βλέπουμε και Νέτφλιξ. Είχαμε και τα τυχερά μας: Τα παιδιά, ψάχνοντας να ξεσκασουν από τους εγκλεισμούς στον τόπο των σπουδών τους, και χάρη στη μετατροπή όλων των προγραμμάτων τους σε τηλεσπουδές, μας επισκέφτηκαν συχνότερα απ' ό,τι συνήθως.

Βρήκαμε και την ευκαιρία να ξεκαθαρίσουμε πατάρια και υπόγεια από τη σαβούρα που μαζεύτηκε από χρόνια. Αρχίσαμε. Και η αρχή είναι το ήμισυ του παντός. Όμως έχει μαζευτεί τόσο πράμα, που, μέχρι το τέλος της πανδημίας και του εγκλεισμού, που έρχεται όπου νάναι, ζήτημα είναι αν θα έχουμε ξεκαθαρίσει το ένα τέταρτο.

Γιατί μετά, θα παρατήσουμε τα συμμαζέματα και θα πιάσουμε τους δρόμους, τα αεροδρόμια και τα λιμάνια. Κι όπου μας βγάλει η autostrada, ο ουρανός κι η θάλασσα!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

NACHRUF AUF ANTONIS

Του Ακύβητα Καραζήση (75)

Με τον Αντώνη τον Αντώνογλου δεν κάναμε παρέα, ήμασταν μόνο συμμαθητές.

Θυμάμαι το αδύνατο, βραχύ παιδί με τα γυαλιά και πίσω τους δυο ζωηρά μάτια πουλιού. Η φωνή του μπάσα, ηχούσε κάπως αταίριαστη με το διαρκώς κινούμενο βλέμμα.

Μετά το σχολείο χαθήκαμε. Που και που τα τελευταία χρόνια άκουγα γι' αυτόν.

Κακοτοπιές και περιπέτειες τον είχαν ρίξει στα βράχια. Μια ομάδα συμμαθητριών και συμμαθητών, τους αξίζει έπαινος, τον φρόντιζαν στα δύσκολα χρόνια.

Μέσα την αδυναμία του ζούσε απόλυτα και προς το τέλος αυτοκαταστροφικά, όπως όλα τα παιδιά που αρνούνται να μεγαλώσουν.

Αυτοί οι μικροί ήρωες, που εμμονικά προσπαθούν να χωρέσουν ολόκληρο το σπαρταριστό Παρελθόν στο άνευ νοήματος Σήμερα.

Πάντα θα θυμάμαι τις τελευταίες παραληρηματικές αναρτήσεις του στο Facebook. Μνημόνευε λατρευτικά τις συμμαθήτριές μας, τους δασκάλους μας, τον ήλιο της Μηχανιώνας που τον έκαιγε στο μέτωπο.

Σκέφτηκα να του γράψω πόσο μου άρεσαν αυτά που έγραφε. Δεν το έκανα.

Στο τέλος έμεινε μόνος.

«Στέρεψα από λόγια» ήταν οι τελευταίες λέξεις που έγραψε.

Μετά από δυο, τρεις μέρες έφυγε.

Ας τον συνοδεύουν στο ταξίδι του ποιήματα και τραγούδια.

ΥΓ: Μου ζητήθηκε να γράψω κάτι βιωματικό, προσωπικό με αφορμή τους τελευταίους μήνες κι αυτά που ζούμε. Ας μου επιτραπεί να παραχωρήσω τη θέση μου σε έναν απόντα.

Να στριμωχτούμε με τον Αντώνη τον συμμαθητή μου στο ίδιο κάθισμα /κείμενο, όπως δεν έγινε ποτέ στην πραγματικά μας ζωή.

Μου ζητήθηκε επίσης να ευχηθώ κάτι: Μια μαγική, μουσική μπαγκέτα να μετατρέψει την Ζωή σε Ταινία, Μυθιστόρημα, Μιούζικαλ. Τίποτα λιγότερο.

Όταν βέβαια περάσουν όλα αυτά.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΖΑΚΑΡΤΑ

Του Δημήτρη Τακβοριάν (83)

Γεγονότα όπως ο ξαφνικός θάνατος φιλικού προσώπου ή κάποιου ατυχήματος με έκαναν στιγμιαία να θέλω να επαναπροσδιορίσω το «νόημα» της ζωής... Και γρήγορα μετά επέστρεφα στην καθημερινότητά μου! Νομίζω το ίδιο θα έχει συμβεί και με πολλούς από εσάς!

Η πανδημία μάς έκανε να εκτιμήσουμε πράγματα που ήταν δεδομένα, όπως συναντήσεις με την οικογένεια και φίλους, ανθρώπινες συζητήσεις πρόσωπο με πρόσωπο με συνεργάτες, επισκέψεις σε εστιατόρια, ομαδικά σπορ (ειδικά μπάσκετ), επαγγελματικά ταξίδια και προγραμματιστές έξοδοι ή εκδρομές.

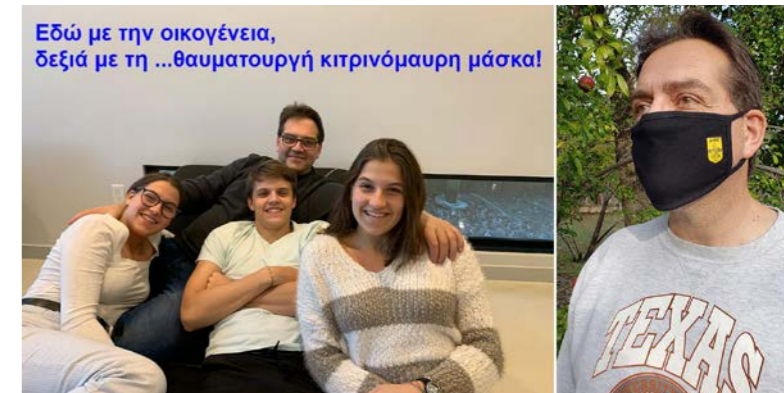
Το 2020 έμελε να είναι πολύ διαφορετικό!

Σαν οικογένεια είμασταν τυχεροί (μέχρι στιγμής) να μείνουμε υγιείς, να απολαύσουμε 3 έξτρα μήνες οικογενειακής ζωής, όταν στο πρώτο κύμα της πανδημίας τα 3 παιδιά μας ήρθαν στην Τζακάρτα από την Ολλανδία, και να περάσουμε πολύ καλά το καλοκαίρι στην Ελλάδα σε κλειστό κύκλο φίλων τηρώντας όλα τα μέτρα.

Επίσης μια διαφορετική εμπειρία με 4 συνεχόμενους μήνες εργασίας από το σπίτι, μόνος στη Τζακάρτα, με μηδενικές κοινωνικές επαφές, πολλές ώρες δουλειάς, προσπαθώντας να βρω μια ώρα κάθε μέρα για άσκηση σαν φάρμακο για την ψυχική μου ηρεμία. Ευτυχώς υπάρχει και η τεχνολογία (What's App, FaceTime, κλπ) που είναι καταλυτική στη διατήρηση επικοινωνίας!

Η πανδημία συνεχίζει ακάθεκτη και οι οικονομικές επιπτώσεις θα είναι παρούσες για πολύ περισσότερο διάστημα, από την άλλη όμως οι θετικές εξελίξεις στην εύρεση και διάθεση εμβολίου με κάνουν να βλέπω το μέλλον με αισιοδοξία και να θέλω να πιστέψω ότι θα μπορούσαμε να «απολαύσουμε» την καθημερινότητα με την οικογένεια και τους φίλους μας στο έπακρο χωρίς τους μακροπρόθεσμους προβληματισμούς...

Ας μείνουμε όλοι ασφαλείς και υγιείς και ας ευχηθούμε το 2021 να είναι καλύτερο (πολύ καλύτερο) από το απερχόμενο έτος!

Εδώ με την οικογένεια, δεξιά με τη ...θαυματοουργή κιτρινόμαυρη μάσκα!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΞΑΣ

Του Αβέξη Τακβοριάν (81)

2020 - Μια χρονιά που έφερε πολύ πόνο σε τόσους συνανθρώπους μας! Ας εκφράσω λοιπόν πρώτα-πρώτα την ευγνωμοσύνη μου γιατί στην ευρύτερη οικογένειά μας είμαστε όλοι καλά!

Είμαι εξίσου ευγνώμων γιατί η χρονιά αυτή ήταν από τις πιο επιτυχημένες επαγγελματικά. Με τον ιό να επιταχύνει γεωμετρικά το ηλεκτρονικό εμπόριο, ο κλάδος μου (small package delivery) είδε τεράστια άνθιση φέτος. Αν και περνάμε 10 ώρες την ημέρα σε τηλεδιασκέψεις μπροστά στους υπολογιστές μας προσπαθώντας να βρούμε τρόπους να διακινήσουμε επειγόντως τα βουνατά των πακέτων που μαζεύονται στις αποθήκες μας, φυσικά δεν παραπονιόμαστε!

Ανάμεσα σ' όλα αυτά, είχα μία (τελευταία) ευκαιρία, με το κλείσιμο των σχολείων την άνοιξη, να περάσω τρεις μήνες πολύ κοντά στα παιδιά μου! Τον Αύγουστο το σπίτι άδειασε οριστικά όταν οι δίδυμες κόρες μου έφυγαν για ν' αρχίσουν τις σπουδές τους, η μία στο Colorado και η άλλη στην κορωνοϊό-κρατούμενη Ισπανία... (Ο γιος μου σπουδάζει εδώ στο Austin κι έτσι τον έχω πιο κοντά.)

Χωρίς αμφιβολία, η αντιμετώπιση της πανδημίας εδώ στην Αμερική συνιστά μια τεράστια ντροπή χάρη στην εγκληματική αδιαφορία και ανικανότητα του Τραμπ και της παρέας του. Ειδικά σε καθαρά Ρεπουμπλικάνικες πολιτείες, όπου δεν ήθελαν με κανέναν τρόπο να δείξουν ότι διαφωνούν με τον ...μεγάλο ηγέτη, κάναμε σαν να μην υπήρχε ο ιός, με αποτέλεσμα στο Texas μόνο να έχουμε ήδη μετρήσει πάνω από 1,3 εκατομμύρια κρούσματα και 22 χιλιάδες θανάτους. (Εμείς, οι «αντιστασιακοί», φοράμε τις μάσκες μας, προσέχουμε, κι ελπίζουμε...)

Ο χρόνος κλείνει με την αχτίδα ελπίδας που φέρνει η νίκη των Biden-Harris στις πρόσφατες εκλογές. Πιστεύουμε ότι στο θέμα του ιού, οι ΗΠΑ θα σοβαρευτούν επιτέλους και θα βοηθήσουν να βρεθεί διέξοδος από την παγκόσμια κρίση. Μακάρι! Κλείνω με τις πιο θερμές ευχές μου για τις γιορτές σε όλη την οικογένεια της ΓΣΘ, πάνω απ' όλα με υγεία!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

Της Χριστίνας Ζήκου ('85)

Το δεύτερο κύμα της πανδημίας, αναμενόμενο όπως διαβάσαμε, δεν δημιούργησε την ίδια αναστάτωση με το πρώτο, καθώς ο κόσμος όλος παραμένει σε επιφυλακή και δεν εφησυχάζει έτσι όπως το αντιλαμβάναμαι εγώ. Τα δύσκολα ήταν στην αρχή, μέσα Φλεβάρη όταν άρχισε να διαδίδεται το νέο ότι έρχεται και κατά τα μέρη μας, αρχικά στη Βαυαρία και μόνο, όμως πολύ σύντομα σκαρφάλωσε και προς πάνω και καθώς κανείς δεν γνώριζε πως και τι, υπήρχε μεγάλη σπασμοδικότητα στις αντιδράσεις, ήξερες ότι έπρεπε να φυλαχτείς από κάτι, αλλά ουσιαστικά δεν ήξερες τίποτα (όχι ότι τώρα ξέρεις κατά τη γνώμη μου), οπότε αντίστοιχο ήταν και το χάος παρά τη γερμανική οργάνωση και πειθαρχία. Έχω κάνει όλα όσα αναγκάστηκαν να κάνουν πολλοί, έχω γονατίσει στην αναμονή μαλώνοντας με την Aegean μετά από 55 αποτυχημένες κλήσεις για να φέρω το γιο μου πίσω από την πρακτική του που θα τελειωνε τον Απρίλη με τις πτήσεις να μειώνονται δραματικά, έχω κατεβάσει την Corona Warning App χωρίς να καταλαβαίνω το νόημά της, έχω ειδοποιήσει φίλους και συναδέλφους όταν ανακάλυψα ΤΟ σούπερ μάρκετ που ως δια μαγείας είχε χαρτί υγείας, φακές ή μαγιά, έχω αγοράσει ψαλίδι από το Amazon για να κουρέψω το κορίτσι μου, έχω κάνει άπειρες διαδρομές με τον ηλεκτρικό με μόνο επιβάτη στο βαγόνι εμένα για να πάω στη δουλειά, έχω τρέξει αλλοπαρμένη για τεστ στο αεροδρόμιο όταν ήρθα σε επαφή με θετικό κρούσμα στη γραφείο, και το μόνο που γνωρίζω είναι ότι θνητή ήμουν και πριν τον κορωνοϊό και θα συνεχίζω να είμαι και αφού βρεθεί θεραπεία. Ο Σπύρος λέει ότι στο τέλος πρέπει να συμπεριλάβω κι ένα αισιόδοξο μήνυμα / συμπεράσμα για το μέλλον, οπότε θα του κάνω τη χάρη: Το σούπερ αισιόδοξο μήνυμά μου για το μέλλον είναι: Και αυτό θα περάσει!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ

Του Σπύρου Κωνσταντινίδη ('85)

Τέλη Φεβρουαρίου με αρχές Μαρτίου άρχισαν οι έντονες συζητήσεις στους οικογενειακούς και φιλικούς κύκλους για τον ιό που έφτασε στην Ευρώπη. Ανακοινώσεις έπεφταν βροχή. Εργασία από το σπίτι, διαδικτυακό σχολείο, προμήθειες από το super market, μάσκες, αντισηπτικά, γρήγορη γραμμή ίντερνετ, γραφείο, καρέκλα και μία οθόνη για τον καθένα. Επιτέλους φάγαμε όλοι μαζί πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό. Μέχρι εκείνη την ώρα όλοι υγιείς, χαρούμενοι με τον επιπλέον ελεύθερο χρόνο και με τα συμμαζέματα στα σπίτια που εκκρεμούσαν μήνες. Παρακολουθούμε την Ιταλία με κομμένη την ανάσα. Πορτές, γενέθλια online, έστω κι έτσι βρισκόμαστε όλοι μαζί. Το βραδάκι βόλτα στη γειτονιά! Φως μέχρι αργά το βράδυ, ανθισμένα λουλούδια και απόλυτη σιωπή. Τέλη Μαΐου αρχίζουν σιγά σιγά ν' ανοίγουν καταστήματα, εστιατόρια, καφέ. Συνεχίζεται όμως η εργασία από το σπίτι και τα σχολεία μέχρι το τέλος της χρονιάς διαδικτυακά, οι εξετάσεις ακυρώνονται. Τα αεροπορικά εισιτήρια για την Ελλάδα έτοιμα. Ανυπομονησία να δούμε συγγενείς και φίλους, με τη σκέψη "θα αγκαλιαστούμε, θα φιληθούμε;"

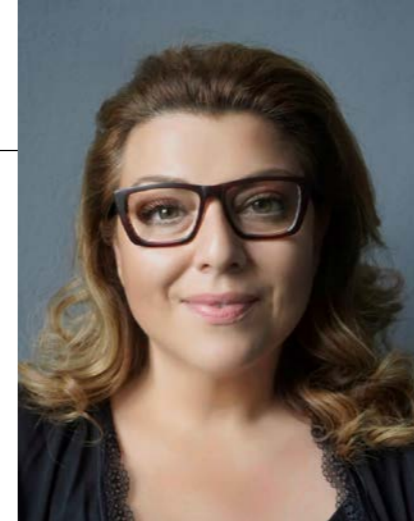
Το καλοκαίρι στην Ελλάδα ζεστό, θαλασσινό αλλά και με μία συστολή και δυστυχώς με οικογενειακές συναντήσεις και διακοπές να πρέπει ν' ακυρωθούν!

Τέλη Αυγούστου επιστροφή με την ψευδαίσθηση ότι δεν θα ξαναγίνει lockdown. Τουλάχιστον όχι όπως το προηγούμενο. Ξεκίνησαν τα σχολεία, ανοιχτά μαγαζιά, μπαρ, εστιατόρια. Δουλειά από το σπίτι με εθελοντική παρουσία στο γραφείο. Μέσα σε πέντε εβδομάδες τα εκατοντάδες κρούσματα μετατρέπονται σε χιλιάδες, στο Βέλγιο αλλά και στις γειτονικές χώρες. Πρώτα ανακοινώνεται η απαγόρευση κυκλοφορίας, μετά αρχίζουν να κλείνουν τα σχολεία και τέλος έρχεται το δεύτερο lockdown. Τώρα όλα είναι έτοιμα, κάτι όμως έχει αλλάξει. Οι συζητήσεις δεν είναι πια τόσο εύθυμες. Τώρα μαθαίνουμε για συγγενείς και φίλους που αρρώστησαν, για φίλους φίλων που βρίσκονται στα νοσοκομεία, που χάθηκαν. Για συμμαθητές, συμμαθήτριες και γονείς που αρρώστησαν, ταλαιπωρήθηκαν, που ακόμα νοσηλεύονται. Για ανθρώπους που παρακολούθησαν την κηδεία του γονέα τους online διότι δεν θεώρησαν πως ήταν ηθικό να ταξιδέψουν φοβούμενοι μήπως μεταφέρουν τον ιό.

Δεν ξέρω πόσο θα διαρκέσει το δεύτερο lockdown αν θα είναι το τελευταίο ή αν θα έρθει τρίτο και τέταρτο. Το μόνο που ξέρω είναι ότι πρέπει να κάνουμε υπομονή και να είμαστε όλοι υγιείς!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ Ή ΤΟ ΨΥΧΙΚΟ ΜΑΣ ΡΕΚΤΙΦΙΕ, CORONA EDITION.

Της Νιόβης Κβαυδιανού

Πόσοι από εμάς βλέπουμε την προειδοποιητική λυχνία να ανάβει στο ταμπλό του αυτοκινήτου μας και σκεφτόμαστε: «Αναρωτιέμαι, πόσο καιρό ακόμη μπορώ να αγνοήσω αυτή τη βλάβη;» Και μόνο στην ιδέα ότι οφείλουμε να αφιερώσουμε χρόνο ώστε να ελέγξουμε έναν ασαφή κίνδυνο επικείμενης καταστροφής, αναπτύσσουμε αντιστάσεις. Ψάχνουμε με αγωνία καθημερινά, μήπως το φωτάκι σβήσει «από μόνο του» και δεν χρειαστεί να μπούμε στον κόπο.

Προσμονή-Απογοήτευση-Αδράνεια, το γνωστό Τρίγωνο της Αενάου Επανάληψης, και κάπως έτσι δίνουμε βήμα στη θλίψη (με -ή χωρίς- «κατά») να μας αφομοιώσει. Η «ζημία» που μπορεί να προκληθεί, αχρηστεύοντας ολόκληρο το όχημα, είναι αντίστοιχη με τις προεκτάσεις της ψυχικής ζημίας μέσα μας. Διακινδυνεύουμε τη συνολική Ευημερία μας κάθε φορά που παραβλέπουμε την προειδοποιητική λυχνία του στρες, των κρίσεων πανικού και των φοβιών. Αδιαμφισβήτητα εξερχόμαστε από αυτή τη στριφνή χρονιά συναισθηματικά καταπτοημένοι, ψυχικά εξαντλημένοι και υλικά ανασφαλείς. Αναρωτιόμαστε υπό ποία ψυχική Συνθήκη, Κατάσταση ή Ροή θα ανταπεξέλθουμε στην παρατεταμένη εφαρμογή ασφυκτικών μέτρων, πώς θα αντέξουμε. Περισσότερο από ποτέ λοιπόν, είναι θέμα ζωτικό να υποστυλώσουμε τον Εαυτό μας στα σημεία που νιώθουμε εύαλωτοι, λαβωμένοι ή ασταθείς. Για την επόμενη χρονιά, αγαπητοί μου συνάνθρωποι, μας εύχομαι να αναπτύξουμε Ψυχική Ανθεκτικότητα και Νοητική Ελαστικότητα. Να ζήσουμε ενεργοποιημένα και κεντραρισμένα. Επιτρέψτε μου κάποιες ιδέες που συμβάλλουν άμεσα στην ψυχική μας Ευεξία, αρκεί να τις υιοθετήσουμε συνειδητά:

Προσδιορίζετε τις συγκεκριμένες περιοχές όπου σωματοποιείτε την ένταση, το θυμό και την απογοήτευσή σας. Παρατηρείτε που έχει εγκλωβιστεί το παλιό (ή το σύγχρονο) πένθος σας για αυτούς και για αυτά που χάθηκαν και χάνονται. Βλέπετε, εμείς οι άνθρωποι έχουμε συναισθήματα και ευαισθησίες. Αναγνωρίζοντας τις μαθαίνουμε να τις εξελίσσουμε ώστε να ζούμε με πληρότητα. Απομαγνητιστείτε λοιπόν, από ό,τι τοξικό και ενσωματώνετε Δράσεις στην ημέρα σας που σας γειώνουν και σας ενεργετούν: Προγραμματίστε μια στιγμή για συνεπές check-in με έναν αγαπημένο σας άνθρωπο. Μιλήστε από καρδιάς και ακούστε με Ενσυναίσθηση. Μην διακόπτετε, μπειτε στη ροή των σκέψεων του άλλου και στηριζτε τον ώστε να βγάλει νόημα μέσα του. Όταν έρθει η σειρά σας, ξεπεράστε ό,τι ντροπή σας κρατάει πίσω. Εκφραστείτε με ζεστασιά και ευθύτητα. Ετσι επουλώνονται τα τραύματα, με άνοιγμα, όχι με κλείσιμο. Συμμετέχετε σε ποικίλες δραστηριότητες που ενισχύουν τη σωματική, ψυχική, πνευματική ή συναισθηματική σας Δύναμη: Μεταφύψτε τα φυτά που έχουν παραμελάσει ακούγοντας την αγαπημένη σας μουσική. Χαϊδέψτε με φροντίδα τα φύλλα τους, τον κορμό τους, νιώστε το χώμα ανάμεσα στα δάχτυλα σας. Παίξτε με το κατοικίδιο σας, κρατήστε σφιχτά το χέρι του ανθρώπου σας, γελάστε τρανταχτά, χοροπηδήστε στο σαλόνι σας, φτιάξτε ένα μοσχοβολιστό γλυκό, δώστε μια ειλικρινή φιλοφρόνηση σε κάποιον συνάνθρωπο σας. Μιλήστε με όμορφα λόγια για τους άλλους, είναι τόσο σπάνιο πια και τόσο θεραπευτικό! Συνεχίστε να μαθαίνετε, ανανεώστε τις επαγγελματικές σας δεξιότητες, σεβαστείτε την ίδια ανάγκη σας για αυτοβελτίωση, συνδέστε την προσωπική σας ανάπτυξη με συναισθήματα Πληρότητας, Δύναμης και Ελευθερίας.

Καθώς συνεχίζουμε να ταξιδεύουμε σε αυτόν τον απρόβλεπτο δρόμο της πανδημίας ειδικά, και της Ζωής γενικά, ας συνειδητοποιήσουμε πόσο αναποτελεσματική και επικίνδυνη μπορεί να είναι η παράβλεψη των προειδοποιητικών λυχνιών μας. Ας επιμεινουμε να διαμορφώνουμε τις συνθήκες για μια όμορφη ζωή, ακόμη και μέσα στο 2020 και 2021. Δύναμη, Αυθεντικότητα και Καθαρότητα σε όλους μας!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Του Ευριπίδη Κεχαγιά ('96)

Κατά τη μεγάλη δοκιμασία της πανδημίας στερήθηκα, όπως όλοι, μια βόλτα, έναν καφέ με ένα φίλο, ένα φαγητό με καλή παρέα, μια οικογενειακή συνάντηση, ένα ταξίδι, μια συνάντηση αποφοίτων του ΣΑΓΕΣ. Ως εκ τούτου, επανεκτίμησα και επαναπροσδιόρισα την αξία πρωτίστως της υγείας και μετά των μικρών καθημερινών στιγμών, της οικογενειακής θαλπωρής και της φιλίας. Επαγγελματικά, αντιμετώπισα ιδιαίτσες καταστάσεις με συνεργάτες, πελάτες και προμηθευτές και επιβεβαίωσα ότι η καλή και εποικοδομητική συνεργασία μαζί με την αμοιβαία στήριξη, είναι τα στοιχεία – αρωγοί σε οποιαδήποτε κρίση.

Το 2021, εμβολιασμού επιτρέποντος, θα είναι, εκτός απροόπτου, η χρονιά που θα τα αφήσουμε όλα πίσω μας, δυστυχώς μετρωμένες δυσαναπλήρωτες ανθρωπίνες απώλειες, αλλά παράλληλα όντας υποχρεωμένοι να σχεδιάσουμε και να πραγματοποιήσουμε αλλαγές στο οικονομικό μας μοντέλο, ώστε να είμαστε όσο το δυνατόν καλύτερα προετοιμασμένοι σε μια αντίστοιχη ή παρόμοια μελλοντική απειλή και να περιορίσουμε τον αντίκτυπο στην οικονομία. Ως υπέρμαχος της ρήσης «η καλύτερη μεταμφίωση μιας ευκαιρίας είναι η δυσκολία», εύχομαι να πράξουμε αναλόγως στο επόμενο διάστημα. Η χώρα οφείλει να περιορίσει δραστικά την, σχεδόν απόλυτη, εξάρτηση της οικονομίας της από την παροχή υπηρεσιών, τον τουρισμό και την εστίαση. Να βοηθήσει και να στηρίξει παραγωγικές εταιρείες, βιομηχανικές παραγωγές και σχήματα που προτίθενται να επενδύσουν στην Ελλάδα προκειμένου να υπάρχει διασπορά κινδύνου, όπως γίνεται σε κάθε χαρτοφυλάκιο. Το ξέρω, ότι είναι δύσκολο, αλλά επιβάλλεται να το προσπαθήσουμε αξιοποιώντας την ευκαιρία!

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

Της Αριεμς Νούσια (04)

Η πανδημία του κορονοϊού έχει ανατρέψει τη ζωή όλων μας. Έτσι έφερε πολλές αλλαγές και στη δική μας καθημερινότητα. Τον Μάρτιο που είχαμε για πρώτη φορά οδηγία να μείνουμε σπίτι, ήταν μόλις λίγες μέρες πριν από το πάρτυ για τα 2α γενέθλια της κόρης μας. Όλα ακυρώθηκαν και τελικά από εκείνη την μέρα, άλλαξαν πολλά.

Όλα τα σχολεία στο Σικάγο σταμάτησαν τα μαθήματα δια ζώσης ως και το τέλος της σχολικής χρονιάς. Έτσι λοιπόν ως δασκάλα έπρεπε να προσαρμοστώ σε ένα νέο και άγνωστο για όλους τρόπο διδασκαλίας και συγχρόνως να ανταπεξέλθω και στις ανάγκες της δίχρονης κορούλας μας. Την επόμενη σχολική χρονιά ανακοινώθηκε ότι όλα τα δημόσια σχολεία θα λειτουργήσουν μόνο διαδικτυακά και μόνο τα ιδιωτικά δια ζώσης. Επειδή τα κρούσματα στο Σικάγο ήταν πάρα πολλά και πιστεύαμε ότι η κατάσταση θα επιδεινωθεί το χειμώνα, αποφάσισα για την ασφάλεια όλων μας, να θυσιάσω τη δουλειά μου για μια χρονιά και να μείνω σπίτι με την κόρη μας. Βέβαια προτιμώ πάντα να βλέπω και τη θετική πλευρά... απολαμβάνουμε χρόνο η μια με την άλλη και με τον μπαμπά μας που δουλεύει κυρίως από το σπίτι. Έτσι η μικρή μας είναι μες την τρελή χαρά που δεν πηγαίνει σχολείο!

Ευτυχώς είμαστε τυχεροί, γιατί τα τελευταία 2 χρόνια μένουμε πλέον λίγο έξω από το Σικάγο (στα προάστια) και δεν χρειάστηκε να στερηθούμε καθόλου τις βόλτες στη φύση! Κάτι πολύ σημαντικό για μας, αλλά και την κόρη μας! Μένοντας σε αραιοκατοικημένη περιοχή με πολλά πάρκα έχουμε τη δυνατότητα να βγαίνουμε καθημερινά χωρίς να ερχόμαστε σε κοντινή επαφή με κόσμο.

Γενικότερα η στρατηγική που ακολουθούμε όλους αυτούς τους μήνες, είναι πολύ συντηρητική. Προσπαθούμε να είμαστε πολύ προσεκτικοί! Δεν έχουμε πάει σε εστιατόριο από τον Μάρτιο, δεν παραγγέλνουμε απ' έξω και ψωνίζουμε σε στον μεγαλύτερο βαθμό online. Επίσης, αν έρθουμε σε επαφή σε εξωτερικό χώρο με φίλους, μένουμε σε απόσταση και φοράμε μάσκες.

Η πιο δύσκολη απόφαση ήταν που επιλέξαμε τελικά να μην έρθουμε Ελλάδα το καλοκαίρι! Μας έχουν λείψει πολύ οι δικοί μας! Το χειρότερο είναι ότι οι γονείς μας είδαν την εγγνοούλα τους 1,5 χρονών και τώρα θα την ξαναδούνε (με το καλό!!!), όταν θα γίνει 3.

Άλλοι άνθρωποι πέρασαν και περνάνε πολύ πιο δύσκολα και ελπίζω να προσέχουμε όλοι και να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για την μείωση της διασποράς για να ζούμε και πάλι φυσιολογικά και χωρίς φόβο!

Γενικά είναι τρομακτικό αυτό που ζούμε! Οι κοινωνικές, ψυχολογικές και οικονομικές συνέπειες είναι τεράστιες και γίνονται όλο και πιο εμφανείς. Εύχομαι να τελειώσει σύντομα όλο αυτό ή έστω να γίνεται συνεχώς και πιο ελεγχόμενο! Ας ελπίσουμε το 2021 να είναι μια καλύτερη χρονιά για όλους!

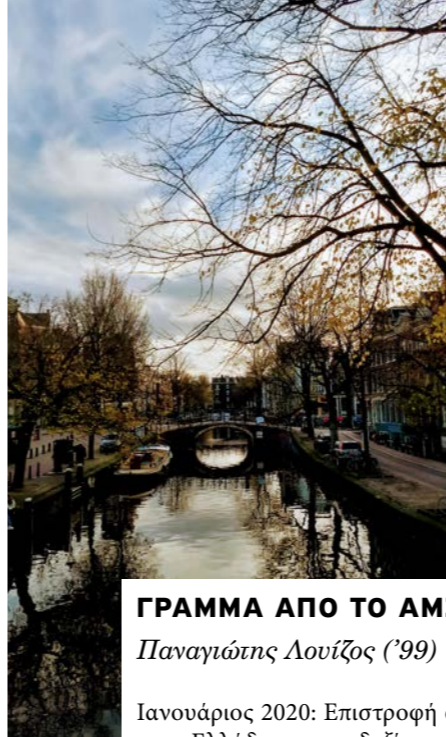
ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Του Αλέξανδρου Τουρκανιώνη ('98)

Αδιαμφισβήτητα, το 2020 θα αποτελέσει ένα έτος ορόσημο για το υπόλοιπο του βίου μας, καθώς κληθήκαμε να έρθουμε αντιμέτωποι με την παγκόσμια επέλαση ενός άκρως μεταδοτικού ιού και κυρίως με τις πρωτοφανείς επιπτώσεις της πανδημίας σε όλα τα επίπεδα. Αποτυπώνοντας την προσωπική μου εμπειρία, σε επαγγελματικό επίπεδο, με γνώμονα την προστασία και την ασφαλή παροχή ιατρικών υπηρεσιών σε μία ιδιαίτερα ευπαθή ομάδα όπως αυτή των νεφροπαθών τελικού σταδίου, στο Αχιλλειον Νεφρολογικό Κέντρο εφαρμόσαμε μια σειρά από αυστηρά μέτρα συνυφασμένα με τις οδηγίες των αρμόδιων αρχών. Η πλειονότητα των μέτρων αυτών θεωρώ βέβαιο ότι θα παραμείνει τροποποιώντας λειτουργικά την καθημερινότητα ασθενών, συνοδών και επαγγελματιών υγείας, ενώ εκτιμώ πως όσα μας δίδαξε η πανδημία θα οδηγήσουν στην περαιτέρω οχύρωση και τον επαναπροσδιορισμό του τρόπου σχεδιασμού νέων μονάδων υγείας. Είναι σαφές, ότι για τους επαγγελματίες υγείας η περίοδος που διανύουμε προσδίδει μια πρόσθετη ψυχολογική επιβάρυνση καθώς βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, εκθέτοντας καθημερινά τους εαυτούς τους σε κίνδυνο και τους αξίζουν θερμά συγχαρητήρια.

Εύχομαι το 2021 να αποτελέσει τη μεταβατική χρονιά που θα σηματοδοτήσει την έναρξη μιας νέας εποχής, στην οποία πέρα από την επιστροφή στην κανονικότητα, θα καλλιεργηθούν οι συνθήκες για ένα σταθερό και ασφαλές περιβάλλον που τόσο έχει ανάγκη η ανθρωπότητα.

*Ο Αλέξανδρος Τουρκανιώνης είναι Σύμβουλος-διαχειριστής και εκπρόσωπος της εταιρείας Αχιλλειον Νεφρολογικό Κέντρο Μ.Α.Ε.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

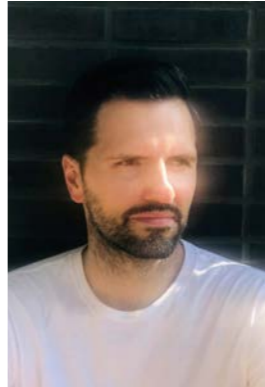
Παναγιώτης Λουίζος ('99)

Ιανουάριος 2020: Επιστροφή στο Άμστερνταμ μετά από τις γιορτές στην Ελλάδα με αισιοδοξία για την νέα χρονιά.

Μάρτιος 2020: Στην αρχή άρνηση (έλα μαωρέ, δε συμβαίνουν αυτά εδώ), στη συνέχεια ανησυχία, και στο τέλος πανικός. Ναι, και εδώ στο Άμστερνταμ άδειασαν τα ράφια του σουπερ μάρκετ μέσα σε λίγες μέρες. Η πανδημία για όλους μας ήταν κάτι πρωτόγνωρο και κάτι για το οποίο δεν είχαμε προετοιμαστεί ποτέ. Οι Έλληνες του εξωτερικού (όπως και όλοι οι expats από οποιαδήποτε χώρα) βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μία μοναδική πραγματικότητα: από τη μία να προσαρμοζόμαστε στην νέα καθημερινότητα στη χώρα στην οποία ζούμε και την ίδια στιγμή να έχουμε το μυαλό μας στις εξελίξεις στην Ελλάδα και την αγωνία για τους δικούς μας. Νομίζω η πιο δύσκολη στιγμή του πρώτου κύματος ήταν όταν έκλεισαν τα σύνορα μεταξύ Ολλανδίας και Ελλάδας. Όλα αυτά τα χρόνια που ζω εδώ ήξερα ότι ανά πάσα στιγμή παίρνω το αεροπλάνο και μέσα σε λίγες ώρες είμαι στην Ελλάδα. Για κάποιους μήνες αυτό δε θα ήταν δυνατό.

Στην Ολλανδία η κυβέρνηση ακολούθησε την στρατηγική του intelligent lockdown (δεν κατάλαβε ποτέ κανείς τι ακριβώς είναι αυτό), η οποία σαν φιλοσοφία ήταν αρκετά πιο χαλαρή σε σχέση με τη στρατηγική που ακολούθηθηκε στην Ελλάδα (στην ερώτησή 'ποια στρατηγική είναι καλύτερη' θα μας την απαντήσουν ενδεχομένως οι επιστημονικές έρευνες σε αρκετά χρόνια από τώρα). Για εμένα αυτό πρακτικά σήμαινε δουλειά από το σπίτι, διαδικτυακές αγορές για τα πάντα και λίγες βόλτες έξω (είτε με τα πόδια είτε με το ποδήλατο) για χαλάρωση και ανανέωση. Μέσα σε όλες τις δυσκολίες όμως είχαμε και κάποια ευχάριστα. Καταρχάς, ο καιρός! Η Ολλανδία φημίζεται για πολλά πράγματα, αλλά ο λαμπερός της ήλιος δεν είναι ένα από αυτά. Ε, για κάποιο λόγο (δε μιλάμε για climate change τώρα, είπαμε κοιτάμε τα ευχάριστα) την περίοδο Μάρτιος – Ιούλιος 2020 είχαμε τη μεγαλύτερη ηλιοφάνεια που θυμάμαι ποτέ! Επίσης, μετά από πάρα πολύ καιρό ακούσαμε καλά λόγια για την Ελλάδα στις ειδήσεις! Όλα αυτά τα προηγούμενα χρόνια η λέξη 'Γρρριχενλαντ' συνοδεύονταν πάντα με τα 'δεν πληρώνετε φόρους στην Ελλάδα', 'δε δουλεύετε πολύ' και όλα αυτά τα γραφικά. Πλέον η Ελλάδα ήταν το καλό παράδειγμα για το πως μπορεί μία χώρα να διαχειριστεί μία πανδημία!

Τίσος το πιο ευχάριστο από όλα ήταν πως είδαμε ότι ενώ πράγματι έχουμε πολλές διαφορές ως λαοί, τελικά έχουμε και πολλές ομοιότητες. Μοιραζόμαστε τις ίδιες ανησυχίες, τις ίδιες χαρές, τις ίδιες επιθυμίες. Ξαφνικά ο εκνευριστικός συνάδελφος από το διπλανό γραφείο δε φαντάζει και τόσο εκνευριστικός. Είμαστε τόσο διαφορετικοί και ταυτόχρονα τόσο ίδιοι. Και αυτό είναι τόσο ωραίο.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Του Νικόλα Πιτσότηρα (98)

2020 – Μία χρονιά περίεργη, με ιδιαιτερότητες, μία χρονιά που μας ανάγκασε να σκεφτούμε τα πράγματα διαφορετικά.

Η πανδημία μας βρήκε απροετοίμαστους, μας γέμισε άγχος, φόβο, ερωτήματα και μας ανάγκασε να αλλάξουμε την καθημερινότητα μας. Τα μέτρα προστασίας και αργότερα η καραντίνα άλλαξαν τις συνήθειες μας, τον τρόπο που διασκεδάσαμε και κοινωνικοποιούμαστε, δυσκόλεψαν την εργασία όλων μας.

Βρήκαμε βέβαια απρόσμενα χρόνο για την οικογένεια και τα παιδιά μας – πράγμα που έλειπε με την πίεση και το πρόγραμμα της καθημερινότητας. Μας θύμισε ότι εκτός από την επαγγελματική καταξίωση υπάρχουν και οι μικρές χαρές τις οποίες άθελά μας είχαμε βάλει στην άκρη.

2021 – Με την προσμονή του εμβολίου ή κάποιου φαρμάκου αναμένουμε μία καλύτερη χρονιά και επιστροφή στην κανονικότητα μέτρο που αυτό θα είναι εφικτό.

Περισσότερος χρόνος με τους αγαπημένους μας, κοινωνικές επαφές, ένα υγιές σχολικό περιβάλλον είναι κάποια από τα πράγματα που θα μας φέρουν σε πρώτη φάση πιο κοντά στην κανονικότητα όπως την ξέραμε, με την ελπίδα να χαρούμε όλοι ένα υπέροχο καλοκαίρι το 2021. ΠΡΕΠΕΙ να σκεφτόμαστε θετικά και να πιστέψουμε σε μία καλύτερη χρονιά.

Καλή χρονιά σε όλους μας, υγεία, υπομονή και αισιοδοξία!

Υγ. Την ώρα που γράφω το κείμενο η ομάδα μου, ο Άρης Θεσσαλονίκης, μετά από χρόνια φιγούραρι στην δεύτερη θέση της βαθμολογίας του ελληνικού πρωταθλήματος – ελπίζω όταν εσείς διαβάσετε το άρθρο να είναι πλέον πρώτος και το 2021 είναι μία πετυχημένη χρονιά για την ομάδα – είναι βλέπετε κι αυτές οι μικρές χαρές που σε κάνουν να ξεχνάσαι και να χαμογελάς

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Της Ελένης Αβελίου (09)

Συγκεντρώνοντας τις σκέψεις μου για το 2020 και την πανδημία, συνειδητοποιώ πως αυτές δεν είναι τόσο διακριτές πια, αποτελούν κομμάτι της πραγματικότητας μου. Άραγε το συνηθίσαμε και αυτό; Πρώτες λέξεις που έρχονται στο μυαλό: Αλλαγή, προσγείωση, αναθεώρηση. Στην περίπτωση μου η πανδημία με έφερε καταρχήν αντιμέτωπη με τις επιλογές μου. Η ζωή στο εξωτερικό είναι/ήταν για μένα συνυφασμένη με την έννοια του πολίτη του κόσμου. Ένα χρόνο πριν δούλευα στο Λονδίνο, έπαιρνα τη δόση της οικογενειακής θαλπωρής στην Ελλάδα για το Σ/Κ, συναντούσα τις φίλες μου στο Άμστερνταμ, έκανα Πάσχα με την αδερφή μου στην Πορτογαλία. Έπαιρνα από κάθε μέρος ό,τι χρειαζόμουν, με μια απλυστία πίσω από την ευκολία της εποχής. Η πανδημία ήρθε να μου πει ότι οι 3 ώρες πτήσης για Ελλάδα έγιναν 10 μήνες. Ότι έχω επιλέξει να κατοικώ στο Λονδίνο και πρέπει να παλέψω για την ασφάλεια μου εδώ, να χειροκροτώ για το βρετανικό ιατρικό προσωπικό στο μπαλκόνι μου κάθε Πέμπτη απόγευμα και να συγκινούμαι, ενώ η γιαγιά μου στο τηλέφωνο μιλάει για τον Τσιόδρα που δεν ξέρω. Η πανδημία μου έδειξε πως η σταθερά της εργασίας δεν υπάρχει πια. Είτε γιατί απολύθηκες λόγω μιας νέας κρίσης, είτε γιατί πλέον δουλεύεις από παντού για.. παντού. Ένας κλονισμός αυτών που ήξερες και των ανθρώπων ήξερες. Από 10 μείναμε οι 3. Η πανδημία για μένα ήταν στάθμιση αγαθών. Παραμερίζω την ανάγκη μου να δω τους αγαπημένους μου γιατί νοιάζομαι για την υγεία τους. Μια ώριμη και τρομαγμένη μορφή αυτοπειθαρχίας. Η πανδημία με κατηγοριοποίησε ως Έλληνα του εξωτερικού που “θα γυρίσετε και θα σπείρετε τον ιό”, αλλά ταυτόχρονα με ένωσε με τον υπόλοιπο πλανήτη: “Είμαστε όλοι μαζί σε αυτό”.

Η πανδημία για μένα ήταν αναθεώρηση του τι θεωρούμε σημαντικό. Και αυτό είναι οι άνθρωποι σου μαζεμένοι όλοι στο τραπέζι (ή και στο γενέθλιο ζουμ τραγουδώντας χρόνια πολλά). Παρότι αισθάνομαι πως τίποτε δεν θα είναι ακριβώς το ίδιο, εύχομαι το 2021 να μας βρει όλους στο ίδιο τραπέζι, λίγο πιο ταπεινούς, να μαλώνουμε και να φιλιώνουμε, θυμούμενοι όμως πως τίποτα δεν είναι αυτονόητο.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΕΣΔΗ

Της Ξένης Οικονόμου (20)

Καραντίνα Απρίλιος/Μάιος 2020. Ένα βήμα πριν την εξέταση του αμπιτούρ. Ο κορονοϊός κλείνει τα πάντα και μπαίνουμε όλοι σε παύση. Αρχικά δεν μπορούσα να διανοηθώ, ότι η ζωή μου θα “σταματούσε”, δεν ήξερα πως θα συνήθιζα την νέα καθημερινότητα, σπίτι και ελάχιστα έξω μόνο για μια μικρή βόλτα. Είχα αγωνία για το τι θα γίνει με τις προφορικές εξετάσεις του αμπιτούρ. Μέσα μου ήλπιζα να μην γίνουν γιατί είχα πολύ άγχος. Έπρεπε να συμβιβαστώ με έναν εγκλεισμό με μοναδικούς ανθρώπους τους γονείς μου και μια φίλη μου που πηγαίναμε για άθληση. Ήταν δύσκολο στην αρχή, αλλά έπειτα έβρισκα όλο και περισσότερους τρόπους να περνάω τον χρόνο μου, και κατά μία έννοια μου άρεσε. Είχα συμφιλιωθεί ακόμα περισσότερο με την κατά μια έννοια μοναξιά. Ήταν μια ευκαιρία να μπω σε μια άλλη μορφή ζωής.

Η τωρινή μου “καραντίνα” (Νοέμβριος/ Δεκέμβριος 2020) στην Δρέσδη είναι διαφορετική. Νιώθω κάπως τυχερή που εδώ δεν έχουν κλείσει τα πάντα όπως στην Ελλάδα. Η σχολή μου συνεχίζει, με περιορισμούς βέβαια, τα μαθήματα και μπορώ να πηγαίνω στο ατελιέ μου και να ζωγραφίζω. Μένω μόνη, κάτι που για αρκετούς μοιάζει τρομακτικό, καθώς περνάω αρκετό χρόνο μόνο με τον εαυτό μου. Αλλά ακόμη και συναντήσεις με τους συμφοιτητές μου στα ατελιέ μου είναι αρκετό. Δεν μπορούμε να βγούμε σε μπαρ αλλά η σχολή προσφέρει αρκετούς τρόπους ακόμα και κατά τη διάρκεια μιας εν μέρει καραντίνας τρόπους για να περνάω ευχάριστα τον χρόνο μου. Ελπίζω τα Χριστούγεννα να είναι εφικτό να γιορτάσουμε και να μπορέσω να δω αρκετούς ανθρώπους που θέλω. Ελπίζω του χρόνου τέτοια εποχή ο κορονοϊός να είναι απλά μια ανάμνηση που θα χω να διηγούμαι.

ΕΦΥΓΕ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΖΩΤΟΥ

Λίγα λόγια για μια μεγάλη δασκάλα

Του Ορέστη Καθιογύρου (78)

Η Αλεξάνδρα Ζώτου έφυγε σε ηλικία 96 ετών. Η Ζώτου ήταν μια μεγάλη φιλόλογος που δίδαξε πολλές γενιές μαθητών στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης. Το μάθημά της, ακόμη και για εμάς του «πρακτικού», ήταν μυσταγωγία. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη διδασκαλία της Αντιγόνης στην Έκτη Γυμνασίου. Την θυμάμαι ακόμη, ότανμέχρι και σήμερα παλεύω να βάλω ή να μην βάλω σωστά το τελικό «ν» στα άρθρα και να γράφω σωστά το, κατά τον (στενό της φίλο) Δημήτρη Μαρωνίτη, «αφορά στην»! Ήταν τα μόνα λάθη που μου διόρθωνε στις εκθέσεις στα Νέα Ελληνικά! Καμάρα να κρυφά για αυτό! Δωρική, αγέρωχη, αυστηρή, τρυφερή, απόμακρη, πολύπλοκη και δύσκολη προσωπικότητα με βαθιά καλλιέργεια. Υπήρχαν μαθητές και μαθήτριες που τη λάτρευαν, αλλά και εκείνοι που ένιωθαν αμήχανα με το βάρος της προσωπικότητάς της. Μεγάλη δασκάλα, δεν προσχώρησε ποτέ στον συρμό της μεταπολίτευσης, όταν σταδιακά έγινε συνήθεια να χαϊδεύουν

οι καθηγητές τους μαθητές τους. Μας «μάλωνε» όταν έπρεπε, ήταν, δηλαδή, παιδαγωγός. Ήμουν μόλις στην 8β τον Νοέμβριο του 1973, αλλά θυμάμαι έντονα την αγωνία της για όσα έγιναν στο Πολυτεχνείο και για όσα έγιναν μια εβδομάδα μετά με τη νέα τότε χούντα του Ιωαννίδη, όταν είχαν συλλάβει δικούς της ανθρώπους. Την επισκέφθηκα ως πρόεδρος του ΣΑΓΕΣ το 2010 στο σπίτι της και μιλήσαμε για πολλά. Της μετέφερα την αγάπη των παλιών μαθητών της και την πρόσκληση του συλλόγου μας για την όμορφη βραδιά που οργάνωσε τότε ο ΣΑΓΕΣ, όταν τιμήσαμε τους παλιούς καθηγητές μας στο παλιό σχολείο. Ήταν πολύ στεναχωρημένη γιατί είχε χάσει από ένα άδικο ατύχημα μια από τις καλύτερες φίλες της. Και δεν ήταν πια αυστηρή. Είχε τη γλύκα της προχωρημένης ηλικίας.

Κυρία Ζώτου ελπίζω να έβαλα σωστά τα «ν». Ας είναι ελαφρύ το χόμα.

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΗΝ ΤΙΜΗΣΑΜΕ!

Δύο φορές τιμήσαμε όσο ζούσε την Αλεξάνδρα Ζώτου. Μια στην εκδήλωση που διοργάνωσε ο ΣΑΓΕΣ για να βραβεύσει όλους τους παλιούς μας καθηγητές που διοργανώθηκε τον Μάρτιο του 2010 στην Turnhalle του παλιού σχολείου, όταν η ταμιάς του ΔΣ Μαρία Καλλιδοπούλου (‘63) τής χάρισε μια αναμνηστική πλακέτα. Και μια δεύτερη φορά ήταν τον Ιούνιο του 2007 όταν από μια ομάδα αποφοίτων των χρονιών του 1962, του 1963, του 1965, του 1975 αλλά και άλλων της αφιέρωσε μια πολύ όμορφη και ζεστή βραδιά.

Η κ. Ζώτου τιμάται από την Μαρία Καλλιδοπούλου

ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΠΡΟΣΕΧΟΥΜΕ, ΤΗΡΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ ΝΑ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΥΣ ΜΑΣ ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ.

Σε αυτόν τον κατάλογο θα βρείτε τους αποφοίτους που μας ενημέρωσαν ότι δραστηριοποιούνται στο ηλεκτρονικό εμπόριο ή παρέχουν τις υπηρεσίες τους ηλεκτρονικά. Υποστηρίξτε τους!

**Παύλος Βαλετόπουλος ('03):
Μαριάννα**
www.marianna.com.gr
Υλικά ραπτικής, αξεσουάρ μόδας,
είδη βάπτισης και γάμου

**Φαίη Βασιλικού ('06):
e-shop MiniFee**
www.minifee-shop.com,
2310384350
Βρεφικά παιδικά παιχνίδια,
αξεσουάρ, ρούχα

Χρήστος Ζιάκης ('01): iMarketing
www.imarketing.gr
Υπηρεσίες Digital Marketing

**Νικολέτα Καβούνη ('01):
Radu**
www.radu.gr
Είδη βάπτισης και γάμου

**Δημήτρης Καλαφάτης ('63):
Είδη Μπάνιου ΔΚ**
www.kalafatis-bagno.gr/
2310270182
Είδη μπάνιου

**Μαρία Καλλιδοπούλου ('63):
Travel Consultant**
2311265059
Υπηρεσίες τουριστικού πράκτορα

**Γιώργος Καλομενόπουλος ('78)
:2K Films**
www.2kfilms.com
www.docroads.com ,
+30 210 8010432
+30 694 6420888
Film & TV -Production,
services from scratch to screen,
Development
& Media Consultancy

**Τίμη Μουφτόγλου ('05):
Elegance www.elegance.gr ,**
2310844592
Εσώρουχα, μαγιώ,
αξεσουάρ κ.α.

**Χρυσάνθη Παπαδοπούλου ('07):
Forebelle**
www.forebelle.com
Γυναικεία μόδα

**Μερόπη Σίμου ('10):
www.meropisimou.com,**
Facebook: @meropi.simou.cbt,
Instagram: @meropi.simou.cbt,
2310838750 Κλινική Ψυχολόγος -
Γνωστική Συμπεριφορική
Ψυχοθεραπεύτρια

**Αβραάμ Σπυρόπουλος ('81):
happy sizes**
www.happysizes.gr ,
2310222747 Γυναικεία μόδα σε
ρούχα και αξεσουάρ

**Γιώργος Τζίμας ('85):
Tzimas Cosmetics,**
www.tzimas-cosmetics.gr,
2310567562
Προϊόντα περιποίησης δέρματος,
ομορφιάς και ευεξίας - ανοιχτή
τηλεφωνική γραμμή συμβουλών
ομορφιάς και περιποίησης.

**Στέφανος Τζιρίτης ('63):
Isomat www.isomat.gr/**
2310576000w
Στεγανωτικά υλικά, χρώματα,
κόλλες, δάπεδα κ.α.

**Βαγγέλης Φραγκισκάτος ('82):
Τρίκυκλο www.trikyklo.gr**
Βρεφικά και παιδικά είδη

**Πέπυ Χρηστίδου ('70):
Nitra Gallery**
<https://www.nitragallery.com/>
Γκαλερί - Δραστηριότητες τέχνης για
παιδιά στο σπίτι

**Θωμάς Χριστοδουλίδης ('78):
Κατάστημα παιχνιδιών FANTOM,**
www.fantomtoys.com, info@
fantomtoys.com
τηλεφωνικές παραγγελίες: 2310-
222627 από 10.00π.μ. έως 3μ.μ.
και στο facebook
Fantom Toys

**Βασίλης Γραμμουσιανός ('86)
www.Scripta@live.com**
Βιβλιοπωλείο Scripta Bookstore

**Απέσσου Μαίρη ('93)
στο www.froutodelia.gr**
Eshop μαναβικής για παραγγελίες